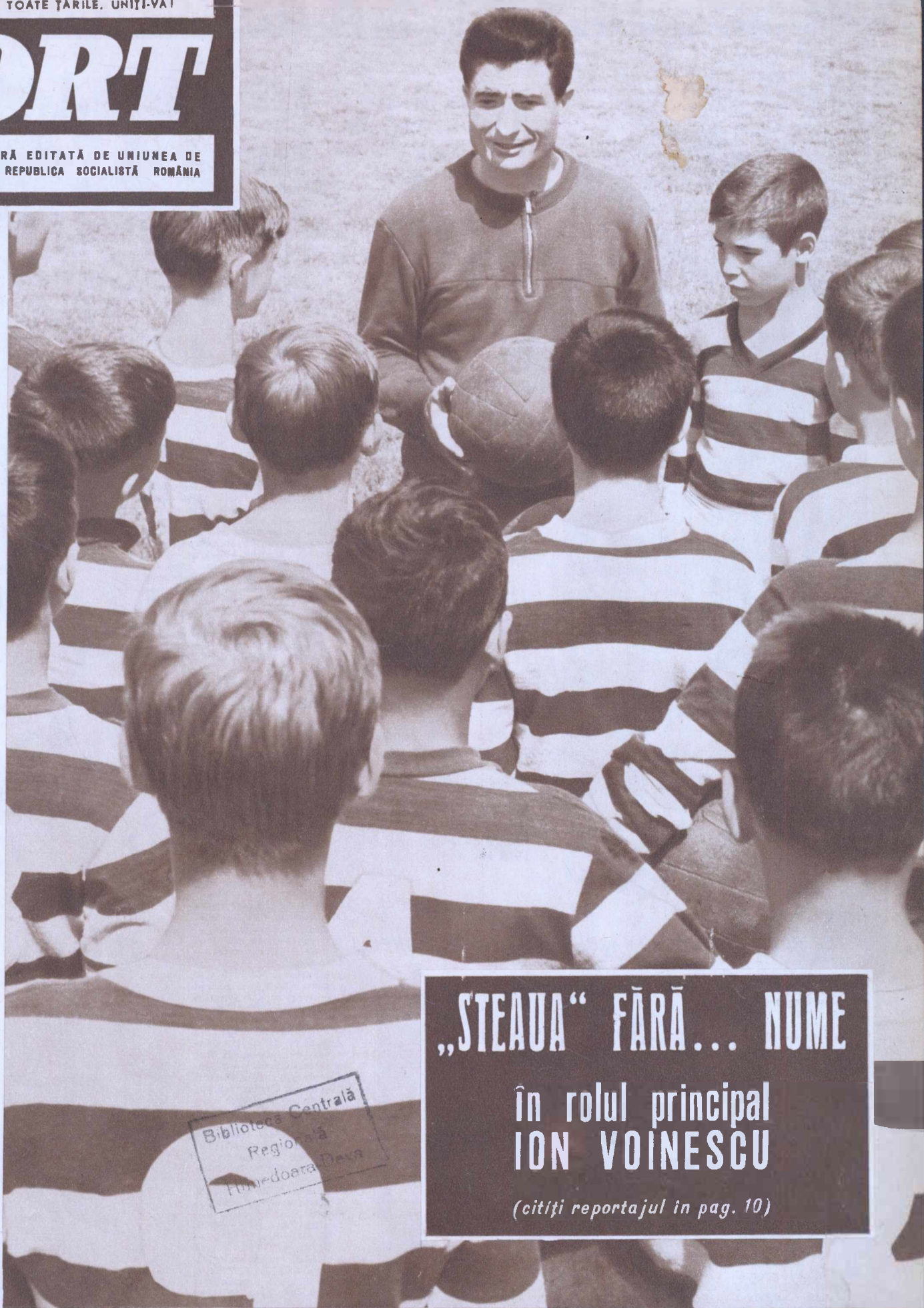

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE. UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTA ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

UN CLUB
TÎNĂR:
UNIVERSITATEA
TIMIȘDARA

„STEUA” FĂRĂ... NUME

în rolul principal
ION VOINESCU

(citiți reportajul în pag. 10)

IN ISTORIA
CAMPIONATULUI
MUNDIAL
DE FOTBAL

edițiile 1930,
1934 și 1938)

ROMÂNIA-URUGUAY

Dacii și... sportul
(de vorbă cu câțiva din interpreții viitorului film)

(FOTOREPORTAJUL
ÎN PAGINA 11)

Nr. 12

IUNIE 1966
(179) Anul XIX

MIHAELA PENEȘ ÎȘI CONFIRMĂ VALOAREA MONDIALĂ

Recent, la Frechen (R.F. Germană) a avut loc o importantă întrecere internațională a atleților europeni. Cu acest prilej, campioana noastră Mihaela Peneș a realizat la aruncarea suliței 58,36 m — cea mai bună performanță mondială a anului. Cu acest ultim rezultat, Mihaela a înscris în palmaresul său cea de a 22-a victorie consecutivă (reamintim că primele două au fost la campionatele europene de la Varșovia și la Jocurile Olimpice de la Tokio — 1964). Este interesant de menționat că, după Iolanda Balaș (care la 2 decembrie împlinește un deceniu de victorii), Mihaela este a doua sportivă română care nu cunoaște înfrângerea. Dar sulița noastră are, totuși, un adversar: recordul mondial. Ea și antrenorul său, Lăcășanu Pandele, promit marea victorie înaintea «europenilor».

Abia așteptăm cel puțin 62,41 m!

H.C.

La Varșovia, în cadrul Memorialului Kusociński, Mihaela Peneș a realizat cea de a 23-a victorie, cu performanța de 53,18 m.

PRIMUL CONCURS

Vă imaginați cât de fericite au fost aceste fetițe care, poate pentru prima dată au alergat la comanda «Pe locuri... Fiți gata... Start!» La această... noutate, adăugați culoarele, echipamentul și un starter adevărat și veți înțelege de ce acum, dacă treceți printre blocurile Perentari, veți putea asista la multe asemenea intrări ale copiilor. Concursul — la care au participat peste 700 de copii — a fost organizat din inițiativa clubului Progresul. Prilejul: 3 ani de existență a A.S. Blocurile Perentari.

CÎND DOI SE CEARTĂ..

Pronosticurile pentru ediția 1966 a Turului Italiei anticipau un «mare duel» Anquetil — Gimondi, considerați cei mai buni cicliști profesioniști în activitate. Dar nici marele as francez, nici noua vedetă italiană n-au avut câștig de cauză, ci un «outsider» din grosul plutonului — tânărul lombard Gianni Motta (23 ani). Iată-l pe câștigătorul clasicele curse de mare fond, purtând buchetul de flori în turul de onoare pe velodromul din Trieste, după parcurgerea celor 3 976 kilometri.

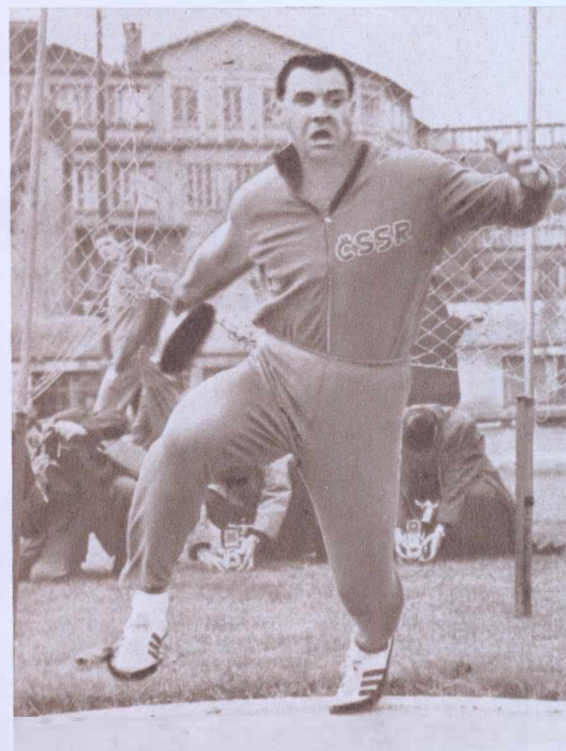
Din nou, la intervale de mai puțin de 1 an, Ludvig Danek dă de lucru statisticienilor de atletism. De data aceasta — și ce răsplăță mai frumoasă putea primi — în patria celor mai valoroși aruncători de disc, peste ocean, în cartierul general al atletismului american — California, Danek doborâș recordul mondial realizând 66,07 m. Și totuși cununei de succese îi lipsește o floare — o victorie asupra lui Oerter. «Titanul Oerter» s-a dovedit ca o redută care nu cedează nici chiar în 1966.

Danek s-a născut la 6.I.1937, e înalt de 1,93 m și are o greutate de 105 kg; el este tehnolog la o uzină constructoare de mașini din Brno. Iată acum evoluția rezultatelor sale sportive din ultimii ani: 1960 — 60,38; 1961 — 61,47; 1962 — 66,59; 1963 — 66,97; 1964 — 64,55 record mondial, locul 2 la Tokio; 1965 — 65,22 record mondial; 1966 — 66,07 record mondial.

Danek este cel mai constant aruncător de disc din cîți cunoaștem pînă în prezent și, totodată, cel mai prodigios în ceea ce privește activitatea competițională, participînd anual la un impresionant număr de concursuri.

Pentru campionatele europene de la Budapesta el este de departe mare favorită.

„COLOSUL CEH — 66,07 m !”

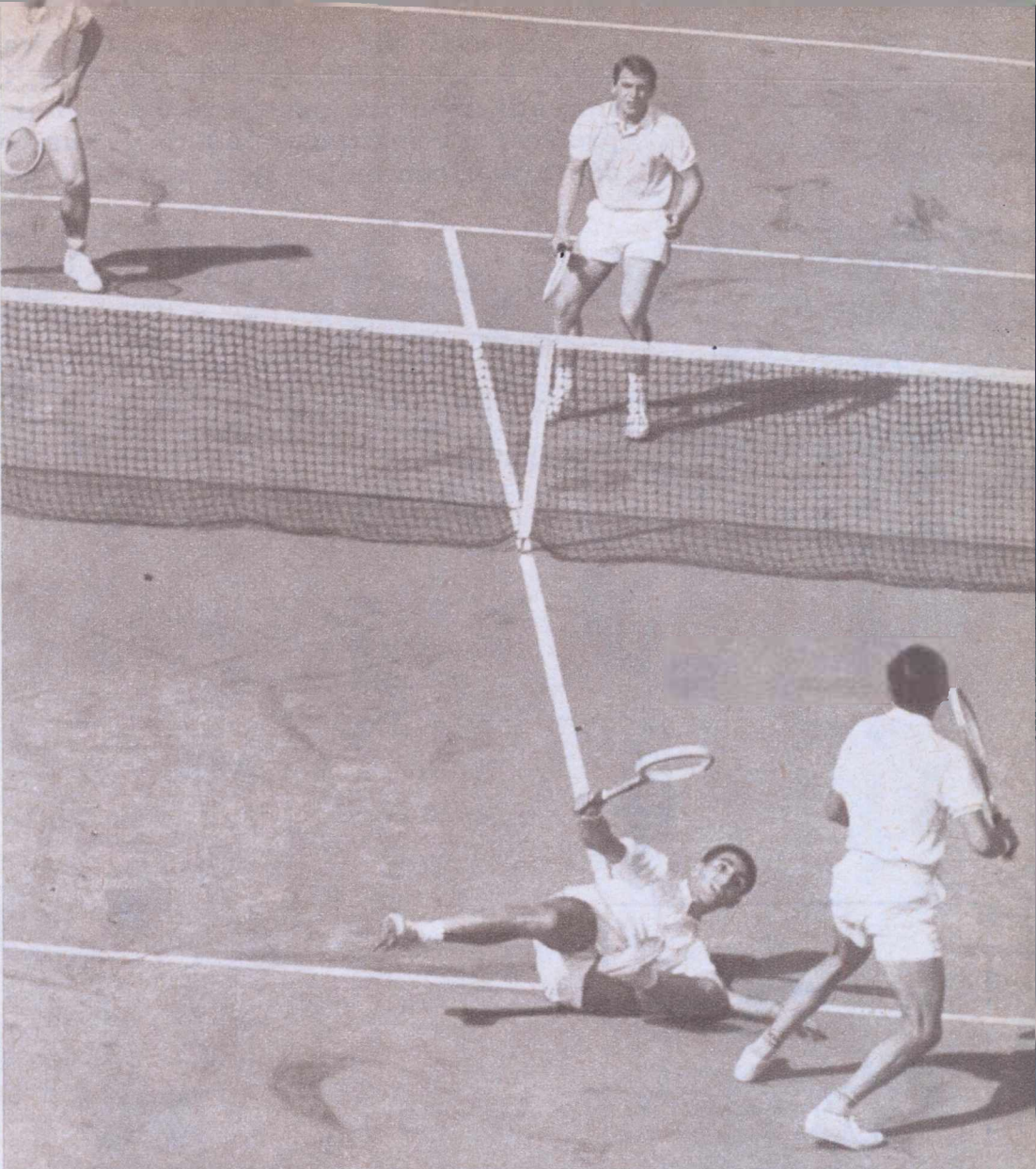
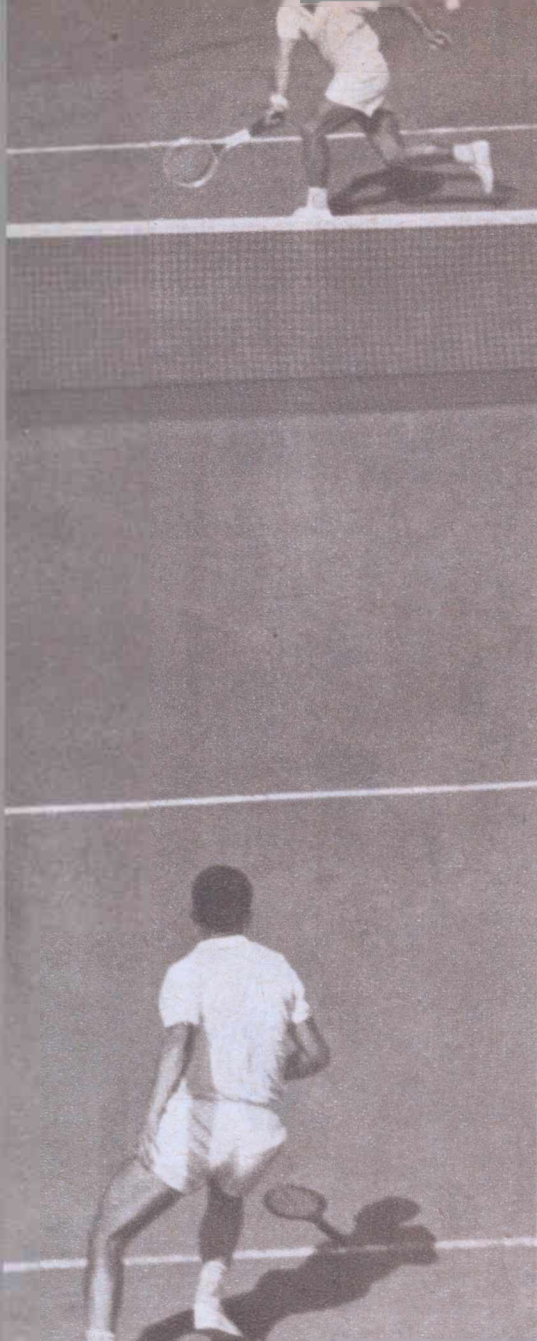

JAMES RONALD RYUN, URMAȘUL LUI ELLIOTT ȘI SNELLI

Nu întotdeauna talentul se confirmă devenind certitudine. Mulți se nasc talente și rămîn speranțe. Dar, acest foarte tînăr atlet american, s-a arătat încă de la Tokio că va fi un mare alergător. Jim, este într-adevăr o piatră rară. A fost remarcat la 16 ani, pentru alergarea sa asemănătoare lui Elliott, dublată de o forță a picioarelor și o rezistență «à la Snell». Rezultatele sale au crescut neîntrerupt, recent el doborînd un record de care nimeni nu-l credea încă capabil: cel de la 800 yarde (804,67 m) cu 1:44,9, rezultat care pe 800 m reprezintă 1:44,2 (recordul lui Snell 1:44,31). Toți îl acordau credit la 1 milă și 1500 m, dar Ryun a luat-o de jos în sus. Urmează celelalte probe căci la 1 milă s-a apropiat la numai 1 zecime de secundă de record.

Ryun este născut la 29. IV. 1947, este înalt de 1,88 m și are 68 kg. Despre «isprăvile» lui vom mai auzi cu siguranță.

Ţiriac cade, dar Năstase continuă lupta într-o palpitantă partidă de dublu pe terenul central de la Roland Garros.

Ion Ţiriac (în prim plan) l-a dominat net pe Darmon.

PORŢILE MARILOR TURNEE DE TENIS NE SÎNT DESCHISE!

Ilie Năstase (stînga) și Pierre Darmon pășesc lături.

Pentru prima oară în istoria tenisului, retrospectiva marilor competiții ale sezonului, oricît de succintă, se va face neapărat cu menționarea sportivilor români. Altfel, nu se poate... O cer palmaresele unei serii întregi de concursuri de anvergură în care reprezentanții țării noastre au jucat roluri de protagoniști.

Începutul a fost la Cairo. În orașul de pe malurile Nilului, sub soarele de primăvară timpurie al Egiptului, s-a înregistrat primul «poc». Tânărul tenisman român Ilie Năstase, porait pe fapte mari în acest an când împlinește 20, a reușit o surpriză de proporții: victorie asupra americanului Marty Riessen, în optimi de finală. Apoi, trecînd la Alexandria, campionul nostru, Ion Ţiriac, stimulat parcă de ascensiunea coechipierului său, prinde un culoar de victorii care-l duce pînă la locul întâi în turneul de simplu.

«Seria» începută pe terenurile cu zgară africană continuă pe parchet, la Bruxelles. Aici, în zile de aprilie, Ţiriac confirmă startul bun de început de sezon și cîștigă al doilea turneu internațional al său, avînd printre învingători «rachete» de renume ca suedeza Lundquist și australianul Carmichael.

Au urmat concursurile pe Coasta de Azur, «uvertură» tradițională a sezonului internațional în aer liber din Europa. Din nou, pe lista învingătorilor numele lui Ion Ţiriac a putut fi citit de două ori, în probele de dublu, alături de italianul Nicola Pietrangeli — la Monte Carlo — și tînăra jucătoare vest-germană Helga Niessen — la Nisa.

Dar nu numai Ţiriac a cules lauri. În întîlniri pe echipe, Ilie Năstase se distinge și el în fața Elveției (5-2 pentru România, la Winterthur), iar o selecționată secundă a țării noastre, alcătuită din G. Bosch și C. Popovici, învinge reprezentativa Israelului, la Tel Aviv, cu 3-1.

Început cu satisfacții deosebite, aprilie ne-a adus însă și decepții. Fără a fi pornit favorit în meciul de «Cupa Davis» la Paris, cu Franța, echipa română putea face totuși mai

mult decît acei 1-4. Ne gîndim la partida pierdută de Ţiriac la Jauffret, același care avea să-l învingă apoi a doua oară și la Roland Garros. E drept, Ţiriac a lăsat atunci o bună impresie parizienilor învingînd net, în ultima zi, pe anul francez Pierre Darmon: 3-0, 6-0, 6-3, 0-3. Revelația acestei întîlniri a constituit-o însă Ilușă Năstase. Deși învins, el cucerește simpatii, exprimate atît de plastic de «Toto» Brugnon, unul din «veteranii» glorioși ai tenisului francez: «Acest Năstase — spunea Brugnon la banchetul oferit de gazde după meciul Franța-România — va fi în scurt timp unul din primii tenismani ai Europei...! Să sperăm că bătrînul «mușchetar» nu s-a înșelat în acest pronostic.

De altfel, Ilie Năstase ne-a dat imediat apoi câteva noi dovezi concludente ale talentului său. În turneul de la Roland Garros — primul mare «clasic» al sezonului de tenis — el l-a întrecut pe francezul Montrenaud și cehoslovacul Kodes, cedînd în limită în fața redutabilului Cliff Drysdale (3-6, 0-4, 6-4, 6-3). Iar în probe de dublu, amîndoi românii — Ţiriac și Năstase — s-au distins în mod deosebit, ajungînd pînă în finala competiției după victorii în cupluri cu reputație ca australianii Bowery-Davidson, americanii Richey-Holmberg și sovieticii Metreveli-Lihaciov. Amînunț reconfortant, deoarece de la frații Viziru încoace, nu am mai putut forma un dublu de valoare.

Să mai adăugăm și cele câteva rezultate bune ale lui Petre Mărmureanu (învins la luptă de australianul Tony Roche, la Praga, într-un meci-maraton: 6-3, 7-8, 2-6, 7-5, 6-3) pentru a avea un tablou complet — și cit se poate de optimist — al posibilităților noastre actuale în tenis.

Firește, să nu ne grăbim cu aprecierile definitive. Tenismanii noștri frunzași mai au mult de lucrat pentru cizelarea măiestriei lor. Dar, de aici încolo, porțile marilor turnee le sînt deschise!

RADU VOIA

În aceste zile de vară, atenția iubitorilor sportului este îndreptată spre **CAMPIONATELE ASOCIAȚIILOR SPORTIVE**, competiții care întrunesc simpatii unanime, pentru că ele permit practicarea sistematică a sportului preferat și constituie, totodată, prima treaptă pe calea afirmării sportive, o adevărată trambulină spre secțiile de performanță ale cluburilor.

PASIUNE ȘI PRICEPERE

Figura instructorului voluntar Nicolae Fătu este bine cunoscută și apreciată de toți membrii asociației sportive «Sporul». Deși are doar 36 de ani, se dovedește a fi cel mai vechi și, în același timp, cel mai pasionat activist din asociația sa, fiind animatorul și, totodată, antrenorul voluntar al echipelor de volei băieți și fete.

Activitatea sa de instructor voluntar este legată de vechi și puternice pasiuni: atletism și volei — discipline sportive în care cumulează și astăzi atât calitatea de participant, cât și pe aceea de instructor voluntar.

În organizarea demonstrațiilor prilejuite de marile sărbători ale poporului nostru aportul lucrătorului-croitor Nicolae Fătu este deosebit de mare, el fiind unul dintre ajutoarele de nădejde ale activului Clubului Sportiv «Voința» în reușita demonstrațiilor sportive.

Participant și organizator activ al Campionatului asociației «Sporul», al Spartachiadei de vară, al concursului pentru Insigna de Polisportiv, instructorul voluntar Nicolae Fătu apare ca un tânăr pasionat și priceput, un model de corectitudine și dăruire pe tărîm sportiv.

Întrecerile de volei adună zeci de tineri cooperatori pe terenurile Voința.

În pitorescul decor al lacurilor bucu-reștene, baza sportivă a Clubului sportiv «Voința» este în aceste zile locul de întâlnire al iubitorilor sportului din rîndul cooperatorilor din Capitală.

Campionatele și concursurile cu caracter de masă organizate de Clubul Sportiv «Voința» au devenit în decursul timpului una din cele mai atractive forme de petrecere a timpului liber al tinerilor și vîrstnicilor, de practicare a exercițiilor, de destindere după orele de producție, un prilej minunat de strîngere a legăturilor de prietenie și apropiere între lucrătorii din cooperarea meșteșugărească.

Campionatul asociațiilor sportive — Voința (denumit pînă anul acesta, Campionatul cooperăției meșteșugărești) oferă dispute sportive la cea mai înaltă tensiune și scoate în evidență o serie de tineri talentați, capabili să fie selecționați în loturile secțiilor sportive de performanță. Așa, bunăoară, în edițiile precedente ale acestor competiții s-au remarcat o serie de tineri

DISCIPLINA SPORTIVĂ	NUMĂRUL ASOCIAȚIILOR PARTICIPANTE	BĂIEȚI		FETE	
		PARTICIPANȚI	ECHIPE	PARTICIPANȚI	ECHIPE
1 ATLETISM	18	650	—	644	—
2 FOTBAL	16	285	16	—	—
3 HANDBAL	12	64	8	48	6
4 POPICE	12	116	12	22	—
5 ORIENTARE TURISTICĂ	14	142	—	119	—
6 TENIS DE MASĂ	24	72	—	24	—
7 VOLEI	24	398	16	289	12
TOTAL	—	1727	52	1146	18

PE STADIONUL VOIŢA FIECARE DUPĂ-AMIAZĂ—O AMINTIRE PLĂCUTĂ

O săritură reuşită şi Virgil Savu devine campion al asociaţiei sportive «Casa de Modă» cu o performanţă de 4,86 m.

Asociaţia sportivă «Sporul» şi-a trimis numeroşi reprezentanţi la întrecerile de atletism. Iată un moment de la înscrierea în foile de concurs.

Ilinca Petre de la «Sporul» va arunca greutatea la 7,52 m.

Doi dintre cei mai valoroşi popicari Gheorghe Leculescu («Fotografia») şi Iosif Capotă («Tehnica sticlei») în întrecere directă. Lansează bila Gheorghe Leculescu.

O fază din jocul de fotbal dintre echipele UCECOM şi Tehnometalica. Portarul Pascu (UCECOM) respinge o minge dificilă.

care au şi fost promovaţi în secţiile de performanţă ale clubului «Voinţa». Printre aceştia se numără Vasile Pasat, Oswald Pleşoianu, Irina Matache, Ana Gîrloiu — la volei; Vasile Sclavu, Mariana Ionescu — la handbal; Aurel Păpădie — la tenis de masă şi mulţi alţii.

Fără îndoială că şi ediţia din acest an a campionatului asociaţiilor sportive-Voinţa va da acelaşi rod. Pină în prezent s-au şi remarcat popicarii Iosif Capotă (Tehnica Sticlei) şi Gheorghe Leculescu (Fotografia), care au doborât câte 397 şi respectiv 396 de popice din 100 bile mixte; Ilinca Petre (17 ani, de la asociaţia sportivă «Sporul»), cu o performanţă de 7,52 m la aruncarea greutăţii; Virgil Savu (16 ani, de la asociaţia sportivă «Casa de Modă»), cu 4,86 m la săritura în lungime; Zoea Nae (16 ani, de la «Sporul») cu 4,35 m la săritura în lungime.

Asistind cu regularitate la întrecerile Campionatului asociaţiilor sportive Voinţa, de fiecare dată am putut

citi pe feţele participanţilor emoţia, fie că era vorba de atletism sau de fotbal, de handbal sau tenis de masă, de popice, orientare turistică sau de volei. Şi aceasta pentru că fiecare tânăr doreşte să se prezinte bine, atât din dorinţa afirmării, cât şi din aceea de a ridica prestigiul asociaţiei sportive din care face parte.

Desigur că nu poate fi neglijată străduinţa activului Clubului sportiv Voinţa în organizarea şi buna desfăşurare a tuturor campionatelor şi concursurilor cu caracter de masă, care-şi vede astfel răsplătită munca atentă şi entuziasă.

Urmărind desfăşurarea campionatului asociaţiilor sportive şi văzînd entuziasmul cu care se prezintă la întreceri tinerii cooperatori, ne-am dat seama de ce fiecare după-amiază petrecută pe stadionul Voinţa devine o amintire cât se poate de plăcută şi o dorinţă fierbinte de a reveni într-un mediu care oferă atîta satisfacţie şi destindere.

MIHAIL VESA

In ziua de 12 iunie lucrătorii «Gostaturilor» din regiunea Crișana și-au dat un... rendez-vous inedit: *sportiv*. În comuna Tinca a fost fixat locul acestei întâlniri, iar la câteva ore după ultimul cîntat al trîmbițașilor cu pînteni au început disputele finale (n.b. — deși la prima sa ediție, competiția a stîrnit atîta interes, încît a fost necesar să se apeleze și la preliminarii), găzduite în trei locuri: la poligonul din apropierea Crișului Negru (tirul), la stadion (atletismul, fotbalul și trasul frînghieii), la G.A.S. (voleiul, halterele și șahul). Întrecerile, la care au participat aproape 500 de sportivi aparținînd unui număr de 19 G.A.S.-uri au fost urmărite nu numai de localnici, ci și de foarte mulți susținători ai oaspeților. Ultimele aplauze, și cele mai puternice, au răsunit cînd soarele și-a aruncat ultimele raze pe trofeele din mîinile celor mai buni («trasul frînghieii» — G.A.S. Mocrea; «atletism» — G.A.S. Tinca; «haltere» — G.A.S. Tinca; «fotbal» — G.A.S. Tinca; «volei» — G.A.S. Salonta; «șah» — G.A.S. Tinca; «tir» — G.A.S. Mocrea; CUPA G.A.S. — G.A.S. Tinca). Organizatorii au înscris pe prima filă a noii competiții cele dintîi recorduri, ca o chemare pentru viitor, la performanțe superioare («atletism» — greutate: Anton Fărcaș (Sălard) 9,73 m; înălțime: Iuliu Orban (Tinca) 1,40 m; 100 m plat: Vasile Lupșe (Tinca) 12,4 sec; lungime: Ștefan Solyom (Inand) 4,80 m; «haltere» — categ. 56 kg: Florian Săvulescu (Tinca) 60 kg; categ. 60 kg: Gheorghe Magda (Tinca) și Ioan Purje (Șimleu) 65 kg; categ. 67,50 kg: Constantin Dragoș (Buteni) 75 kg; categ. 75 kg: Francisc Szabo (Tinca) 75 kg; categ. 82,50 kg: Ștefan Fazekas (Tinca) 90 kg; categ. 90 kg: Alexandru Iambor (Tinca) 85 kg; categ. peste 90 de kg: Iosif Lucaci (Salonta) 80 kg; «tir» — Ștefan Șimon (Sălard) 64 de puncte). Aceste performanțe reprezintă, desigur, în constelația recordurilor, astre de mărime foarte mici. Dar la Tinca au fost înregistrate și recorduri de mărime foarte mari. Iată-le: condiții de concurs excelente (au fost amenajate, cum scrie la carte, sectoarele de sărituri și de aruncări, terenul de volei, podiumul pentru haltere; a fost vitaminizat gazonul

CUPA G. A. S. LA PRIMA EDIȚIE

pentru fotbal; pistolul de start, cronometrele și ruletele au funcționat ceas, ca și secretariatul competiției etc. etc.), pentru care organizatorii (lucrătorii de la G.A.S. Tinca, în frunte cu directorul lor, dr. Gheorghe Bulboacă) au primit «buclete» de felicitări din partea reprezentanților celorlalte gostaturi.

Înainte de «stingere», într-o atmosferă de satisfacție unanimă pentru reușita acestor finale ale primei Cupe a G.A.S., participanții la întreceri s-au interesat de soarta competiției lor. Cînd va fi organizată cea de a doua ediție? «Sportul ne-a cucerit din nou inimile. Ajunsesem să credem că în G.A.S. nu poate să încolțească și să dea roade și această activitate recreativă. Dar, iată, ne-am înșelat» — i-am auzit rîndind. Consiliul regional al U.C.F.S., sîntem convinși, îi va ajuta pe lucrătorii din «Gostaturile» Crișanei să-și realizeze dorința, prin găsierea unei formule care să satisfacă toate interesele. De asemenea, credem că la cea de a doua ediție se vor prezenta la start și... femei, căci, aici, la Tinca, ele au fost doar simple spectatoare.

HORIA CRISTEA

P.S.: Fotografiiile nu necesită explicații; totuși, la cea de sus citiți: echipa de fotbal G.A.S. Tinca, cîștigătoarea turneului, împreună cu directorul G.A.S. dr. Gheorghe Bulboacă (în haine negre).

UN CLUB TÎNĂR UNIVERSITATEA TIMIȘOARA

Reportaj de PETRE HENT
Fotografii: P. ROMOȘAN

Nu de mult, am fost oaspeții studenților Universității din Timișoara.

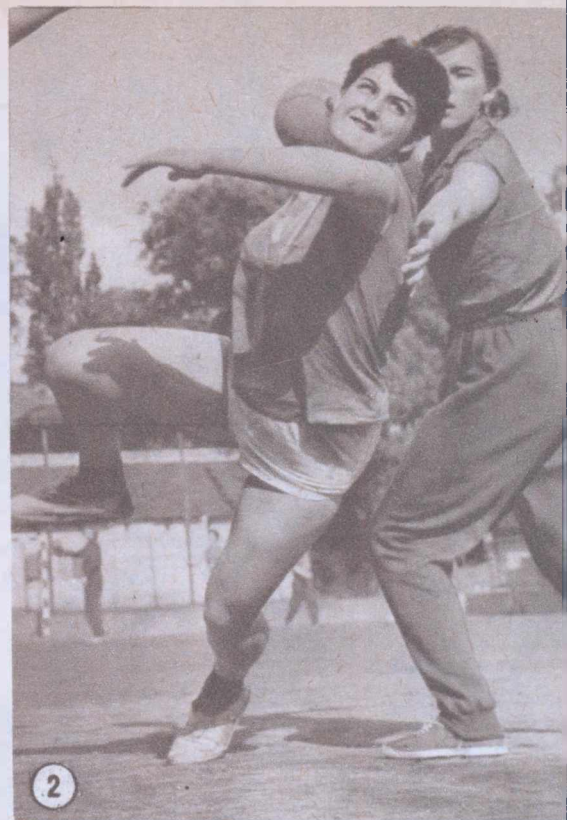
Tinerii care își făuresc profesiunea în amfiteatre și biblioteci erau în ajun de examene. O clipă ne-am gândit că nu am fost, poate, prea inspirați alegând această perioadă pentru un fotoreportaj cu temă sportivă. Cui îi mai arde de sport când se gândește că peste câteva zile va trage bilețelul primului examen din sesiune? Temele noastre, însă, nu au fost justificate. Ni le-a spulberat chiar de la sosire vicepreședintele clubului sportiv Universitatea, profesorul CORNEL IOVĂNESCU.

De la primul schimb de cuvinte îți puteai da seama că profesorul Iovănescu știe tot ce poate fi în legătură cu sportul timișorean. Cu atât mai mare și mai plăcută a fost surpriza noastră, îndeosebi a fotoreporterului, când vicepreședintele clubului, aflînd scopul vizitei noastre, ne-a răspuns «Să mergem să vedeți» în loc de obișnuitul și... vagul «Să vă povestesc».

Înainte însă de a vă prezenta cele văzute, câteva cuvinte despre Universitatea din Timișoara și despre clubul ei.

Deși orașul de pe malurile Begăi este un vechi centru studentesc, Universitatea nu are decît o istorie... contemporană. Clădirea uriașă, din beton și sticlă, poartă amprenta construcțiilor moderne ale anilor noștri. Universitatea din Timișoara va împlini la 18 octombrie... 4 ani, iar clubul ei a luat ființă în primăvara acestui an. Din punct de vedere al sportului de performanță, deci, ne aflăm la început de drum.

Dar să răspundem invitației profesorului Iovănescu și... să mergem să vedem...

11 FETE ȘI TITLUL DE CAMPioane

Ciștigind titlul de campioană republicană, echipa de handbal-fete a clubului sportiv Universitatea din Timișoara s-a dovedit a fi anul acesta cea mai bună formație din țară. Faptul a constituit unul din... motivele vizitei noastre la clubul timișorean.

Să facem cunoștință cu maestrele semicercului din orașul de pe Bega. Pentru aceasta trebuie să ne întoarcem cu câțiva ani în urmă și să aflăm câte ceva din preocupările de atunci ale actualului antrenor al timișorencelor, Victor Chița.

Prin 1957, Victor Chița mai juca încă handbal la Știința Timișoara. Anul acela, însă, reprezintă pentru profesorul Chița și data debutului în profesia de antrenor. Cu entuziasmul caracteristic tinereții, el s-a gândit să facă la Timișoara o echipă de fete, căreia să i se ducă vestea pe toate terenurile de handbal din țară. A început munca cu selecționarea elementelor talentate. Le-a căutat îndeosebi prin școlile orașului. Dorea să le învețe chiar el primele noțiuni ale jocului de handbal. Nu i-a fost prea greu să le găsească. La absolvirea școlii generale fetele alese au fost convinse prin... handbal să se înscrie la Școala medie Nr. 4 cu profil special de educație fizică. Prin 1958, antrenorul Chița alcătulise o echipă de fete. Fetele au început să joace la C.S.S. Banatul. Și nu era o formație oarecare. Din ea făceau parte, printre altele, Lucreția

Anca, Florica Cioșescu, Angela Moșu și Ana Nemetz, titulare în echipa de azi a Universității.

Primele succese mai importante ale tinerelor handbaliste apar prin 1960-61, când reușesc să cucerească titlul de campioane ale școlilor cu program special de educație fizică.

1962 este însă anul cel mai generos: «fetele antrenorului Chița» devin campioane republicane școlare și (surpriză!) ocupă locul IV în primul nostru campionat de handbal în 7. Și încă ceva, foarte important: majoritatea componentelor echipei termină școala și primesc diploma de maturitate.

Se părea că formația se va risipi, că fetele vor porni mai departe, pe căi diferite. Dar nu s-a întâmplat așa. Chiar în toamna aceluiași an, ele s-au întâlnit din nou. De data aceasta în amfiteatrele Universității, la examenele de admitere. Au reușit toate. Astfel, echipa școlărițelor a devenit formația studenților. Antrenorul Victor Chița le-a urmat. Acum, adio campionate școlare, adio meciuri cu... puștimea! În perspectivă — întâlnirile dificile din cadrul campionatului republican.

Au continuat antrenamentele împreună. Studentele erau tot atât de vesele ca și elevele. În plus, însă, mai multă seriozitate în pregătire și mai multă ambiție la meciuri. Rezultatele bune nu s-au lăsat mult așteptate. În ediția din 1963 a campionatului republican, fetele antrenorului Victor Chița au reușit să ocupe un excelent loc II. *Un an mai târziu, însă, succesul a fost total: locul I și primul titlu de campioane.*

Lucrurile au mers bine și în campionatul din 1965, dar fostele eleve au fost nevoite să se mulțumească doar cu locul II. «Figura» le-au făcut-o puștoacele de la... «Medie 4», care n-au ținut seama de faptul că nu de mult studentele le-au fost colege. Astfel

le-au ciupit două puncte în retur, trimițându-le cu un punct în urma campioanei — Știința București.

Anul acesta, handbaliste au fost sportivele cele mai... atente față de tînărul lor club, Universitatea. Cu o serioasă chei-tuală de energie și voință, cu o mare și perseverență seriozitate la antrenamente, ele au reușit să-i aducă cel mai frumos dar: titlul de campioane republicane.

În încheiere vă prezentăm lotul celor 11 handbaliste ale clubului Universitatea din Timișoara: *Lucreția Anca* (portar), 23 ani, profesoară de educație fizică la Liceul Nr. 8; *Delea Stoica* (portar), 23 de ani, studentă anul II la Facultatea de educație fizică; *Carmen Dicu*, 18 ani, anul II — Facultatea de educație fizică; *Ana Nemetz*, 22 de ani, profesoară de educație fizică la Școala medie Nr. 5; *Florica Cioșescu*, 20 de ani, anul II — Facultatea de educație fizică; *Edeltraute Frantz*, 24 de ani, anul III — Facultatea de educație fizică; *Terezia Szekeli*, 19 ani, bibliotecară la Universitate; *Eva Kaspari*, 19 ani, anul II — Facultatea de filologie; *Angela Moșu*, 19 ani, anul II — Facultatea de educație fizică; *Iolanda Rigo*, 19 ani, funcționară; *Rozwița Neurhor*, 21 de ani, profesoară de educație fizică la Școala de 8 ani din comuna Sîndrei.

În fotografii:

1) Campioanele Universității, împreună cu antrenorul lor, Victor Chița. De la stînga la dreapta: Florica Cioșescu, Terezia Szekeli, Eva Kaspari, Angela Moșu, Carmen Dicu, Ana Nemetz, Lucreția Anca, Edeltraute Frantz, Delea Stoica și Rozwița Neurhor. Lipsește din fotografie Iolanda Rigo.

2) Un periculos virf de atac: Eva Kaspari.

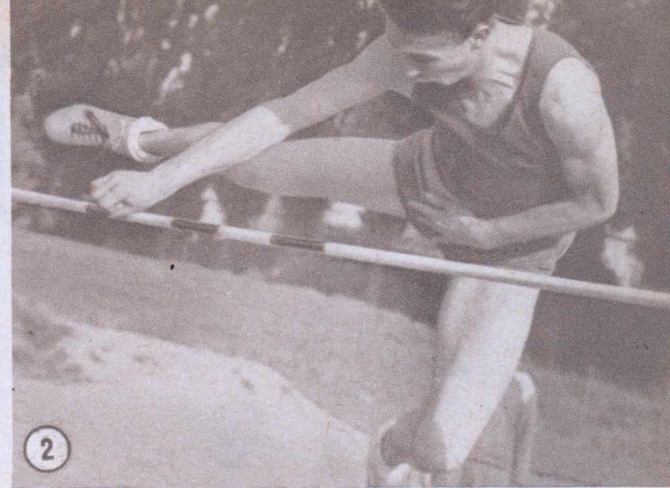
UN SPORT... NOU

Imagina alăturată am... cules-o din frumoasa sală de sport a clubului timișorean Universitatea. După cum puteți vedea, este vorba de judo, un sport relativ nou în țara noastră. Cu toate acestea, printre studenții Universității sportul național al japonezilor a găsit mulți amatori. Atît de mulți încît Dan Petroiu, student la Facultatea de electroradiofizică, antrenorul tinerilor practicanți ai judo-ului, a fost nevoit să recurgă la o severă selecție.

Deși au avut de învins greutățile inerente oricărui început de drum, studenții practicanți ai judoului au reușit, datorită pasiunii lor și a entuziasmului «centurii negre» care li pregătește (studentul Dan Petroiu), să formeze o echipă destul de bună, ai cărei membri abia așteaptă confruntările cu celelalte secții din țară.

În fotografie — antrenorul Dan Petroiu (ultimul din stînga) și elevii săi urmăresc antrenamentul celor doi de pe saltea.

PE PISTA DE ATLETISM

În imediata apropiere a clădirii Universității se află stadionul clubului. Aici, de dimineața și pînă seara tîrziu, cînd nu se mai vede, se perindă cei mai mulți dintre sportivii tînărului club universitar. Ne-am oprit la grupa atleților. I-am găsit «la lucru» pe alergătorii de fond, împreună cu antrenorul lor Emil Grozescu, fost alergător pe 800 și 1 500 m. În timp ce elevii săi parcurgeau tur după tur, E Grozescu, consultînd cronometrul, făcea notații într-un carnet. Ne-am apropiat și l-am rugat să ne dea numele studenților cu cele mai bune... medii. Iată-i: Elena Buru și Gheorghe Mărgineanu la 400 m, Maria Păscălu la 800 m și Fabrițius Hardwig la 1 500 m. Să reținem aceste nume. Este posibil să le mai întîlnim — am dori tare mult — într-un reportaj cu... campionii. Lucrul e cu atît mai de dorit, cu cît timișorenii au rămas restanțieri față de atletism.

In fotografii:

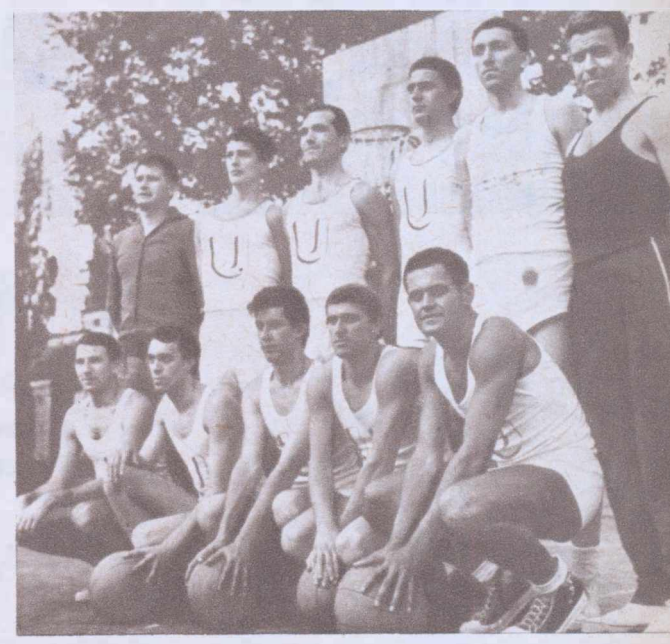
- 1) La «meditații», antrenorul Emil Grozescu explică și studenții privesc. În curînd, însă, rolurile se vor schimba.
- 2) Cornel Popovici, student în anul II la Facultatea de educație fizică este, deocamdată, cel mai bun săritor în înălțime al clubului. Record personal: 1,87 m.

ÎN FAȚA PANOULUI

Baschetul este un sport care se bucură de multă considerație în rîndul studenților Universității din Timișoara. Reprezentativa lor masculină participă la întrecerile campionatului republican. Anul acesta, însă, suporterii baschetbaliștilor timișoreni au fost dezamăgiți de comportarea favoriților lor. Și pe bună dreptate. Participînd la turneul final al campionatului, turneu rezervat celor mai bune echipe din țară, reprezentanții clubului Universitatea din Timișoara au evoluat sub valoarea lor și au ocupat locul VI.

Sperăm, alături de suporterii timișoreni, că în viitorul campionat «Universitatea» va sălta pe un loc mai bun în clasamentul echipelor noastre de prim rang. Contăm pe priceperea recunoscută a antrenorului Constantin Lache, și pe sirguinta în pregătire a întregului lot de jucători ca pe o garanție în acest sens.

In imagine, lotul baschetbaliștilor «Universității». De la dreapta la stînga, sus: Constantin Lache — antrenorul echipei, Nicolae Ivanici — profesor de matematică și fizică, Francisc Andrași — student anul I — Facultatea de medicină veterinară, Nicolae Ionescu — asistent mecanică agricolă, Nicolae Petruc — student anul III — Facultatea de medicină, Dan Pușcașu — medic veterinar. Jos: Ioan Popan — student anul II — Facultatea de educație fizică, Dieter Koch — student anul V — Facultatea de medicină, Tiberiu Rămneanțu — student anul II — Facultatea de mecanică, Cornel Chirilă — student anul III — Facultatea de electrotehnică și Emeric Davidhazi — student anul III — Facultatea de educație fizică.

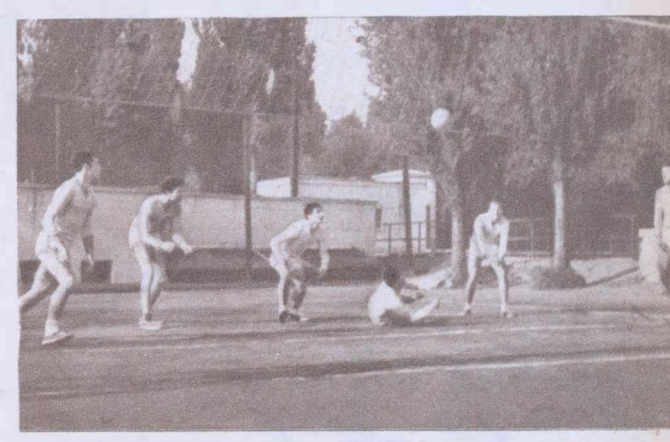

LA FILEU

Pe frumosul teren de volei din imediata vecinătate a Begăi i-am întîlnit pe voleibaliști. Își făceau obișnuitul antrenament sub conducerea asistentului Teodor Schaed. De la el am aflat că în secția de volei a clubului sportiv Universitatea sînt legitimați 22 de sportivi, care formează trei echipe. Acestea activează în campionatul orașenesc, regional și în seria a II-a a categoriei A. I-am cerut asistentului numele celor mai buni sportivi ai secției. Iată cîțiva dintre cei notați în carnetul nostru: Mihai Frățilă — student anul II la Facultatea de educație fizică, Romulus Popa — student anul III — Facultatea de educație fizică, Groza Kelt — student anul III — Arte plastice, Gheorghe Lipovan — student anul III — Facultatea de matematici.

Fără să strălucească în campionatele trecute, voleibaliștii Universității și-au propus să dea asaltul primelor locuri din clasamente în campionatul următor. Ei au de apărut prestigiul tînărului lor club. Noi le dorim mult succes.

Fotografia alăturată vă redă un aspect de la antrenamentul primei formații a clubului.

FOTOGRAFIE AMINTIRE?

Pentru rușoștii Universității din Timișoara se pare că da. XV-lea timișorean deține la ora actuală (la închiderea ediției) un... record original și nedorit de nimeni: 10 partide jucate și tot atîtea înfrîngerii (!!).

În cazul în care rugbiștii Universității nu vor face o cotitură de 180 de grade, atît în pregătire cît și în comportarea pe terenul de joc, nu va trece mult timp și, privind fotografia alăturată, vor avea prilejul să spună: «Vedeți, aceasta este o fază de la un antrenament de pe vremea cînd jucam în divizia A».

Doar cu o foarte mare doză de optimism, mai putem spera că nu va fi așa...

„STEUA” FĂRĂ...

(în rolul principal: IOAN CHIRILĂ)

Terenul de antrenament STEUA. Pe «central», jurat Arbitru: Vasile Zavoda. În spatele cabanei — Corțin, Sorin Avram, Jenei și ceilalți. Pe «patru», copiii Voinescu...

— Cum te cheamă?
— Preda Vladimir.
— Cîți ani ai?
— 13.
— Cu cine lucrezi?
— Cu maestrul emerit al sportului Ion Voinescu...

.....
— Dar pe tine?
— Cristache Ștefan.
— În ce clasă ești?
— A șasea.
— Cu cine lucrezi?
— Cu maestrul emerit al sportului Ion Voinescu.

Sînt în gîslul copilului dria de a rosti complet: «trul emerit al sportului Voinescu»...

*
«Grupa» Voinescu e în antrenament. Șuturi la firu

Paginile de fotbal: IOAN CHIRILĂ

bii. («V-ați uitat cum șutea Gică Constantin?»). Jocul cap: «model» Apolzan. E joane «Voinescu».

La discreție, 20 de mingi

*
Stau de vorbă cu antrenorul Gheorghe Stănculescu, din ducerea centrului.

— Nea Gică, spune-mi, te cum merge antrenorul-debi Voinescu?

— În stil personal.
— Adică?
— Totul, dar absolut peste normă.

— Dă-mi o cifră.
— Noi i-am repartizat 2 copii născuți în '53 și '54. E mai luat 20. I-a ales singur

IME NESCU)

Im merg copiii, Nelule? cerc să-i învăț să nu că.

«Mi un nume de... talent. prematur. Aici, la noi, «triu», Steaua e fără... Peste câțiva ani, însă... ne?»

«ei care joacă și în afara de antrenament... Țasta riul principal.

«e demonstrația. Repor- rebuie să vadă «10 mi- două porți». Se joacă iute.

Cristache domină tere- ntrenorul Voinescu se ă incomparabil mai mult poartă. Suferă evident orice dribling nereușit. «ce minute au trecut de Voinescu mă privește ru- «Copii, jucdm pînă la gol!» Golul cade în ci- minute... Aud din nou: «încă unul!» Preda ega- Voinescu sare-n sus de e: «Băieți, încă unul, și lmi dau seama că Voi-

ROMÂNIA — URUGUAY 1-0

Uruguay este a cincea echipă națională dintre cele 16 ale turneului final din Anglia care pleacă steagul în ultimii trei ani la București. Au precedat-o Spania, Bulgaria, Portugalia și Ungaria. Fără îndoială că succesul este remarcabil...

Duminica trecută, «echipa celestă» a cedat în fața formației noastre, epuizînd orice cale de apel, la capătul unui joc în care poarta lui Taibo a fost într-un pericol mai mare decît cea a lui Ionescu.

Uruguayenii au prezentat pe teren o echipă în care absolut toți jucătorii își cunosc meseria. Mijlocașul Rocha are o certă clasă mondială, Alvarez este — păstrînd proporțiile — din familia lui Djalma Santos, iar extremul dreapta Urrusmendi «curge» pe tușa ca un schior în zi bună. În general, uruguayenii pasează cu o «non-șalanță» de virtuozii și se demarca cu o adresă și cu o insistență de ... termite, măcinînd literalmente iarba din mijlocul terenului. Veți spune, desigur, că toate aceste calități sînt contestabile de moment ce nu au servit golul. Reproșul e doar pe jumătate întemeiat. «Sterilitatea» uruguayenilor are, de fapt, la bază, «ermetismul» aproape perfect al apărării noastre în momentele grele de după pauză.

Dacă apărarea noastră a jucat constant

bine (cu un Ionescu sobru și inspirat, cu un Popa mai tînăr ca oricînd, cu un Nunweiller «de fier», cu un Dan care cucerește de la o zi la alta tribunele — minus gestul de toreador la salvarea golului! — și cu un Mocanu într-o zi mai puțin fastă, dar plin de abnegație), restul echipei — cu excepția lui Pîrcălab, constant prin clasa sa certă — a jucat sub valoare. Ghergheli a muncit din greu, dar în general numai prin efortul mușchilor, Dobrin a scăpat un excelent prilej de a pune ferm piciorul în pragul echipei naționale, rămînînd doar cu «satisfacția» că are în continuare poarta deschisă, în urma jocului modest al lui D. Popescu.

În atac, Pîrcălab «și-a chinuit» adversarul direct și pe toți cei veniți să-l dubleze, dar ocaziile create au fost irosite în centru. Ce păcat că rapidul nostru extrem nu-și asumă rolul de finalizator, rămînînd la discreția capacității de concretizare a celorlalți!

Dridea, lipsit de «rațiunea sa de a fi» (Badea), nu s-a prea înțeles cu lăncu. Acesta din urmă a jucat timorat, dar concluziile, și mai ales anticipațiile, nu trebuie să fie negativiste. Sorin Avram a părut foarte obosit spre final (ca și alți jucători de altfel). Sorin face un consum de efort care tră-

dează o oarecare lipsă de maturitate. Despre perechea Dumitriu-Ionescu nu se poate spune nimic. A jucat foarte puțin și, mai ales, fără sprijinul mijlocașilor, care «căzuseră».

Echipa noastră națională se află în preajma celui mai greu joc al sezonului: cel de la Lisabona, împotriva Portugaliei, care este într-o evidentă creștere de formă (1—0 cu Scoția «afară») și o firească dorință de revanșă. Să sperăm că jucătorii noștri vor ști să-și adune pînă atunci toate resursele fizice și mai ales pe cele morale, pentru a nu păta un sezon care reprezintă un «bun cîștigat» în cronică echipei naționale.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Minutul 1 al jocului. Pîrcălab a centrat în stilul său unic, dar Sorin Avram ratează golul.

2. Gol! România — Uruguay 1—0. lăncu (9) înscrie cu capul. (Foto: PAUL ROMOȘAN).

«riscă să-și mai calce de i cuvintul. Li atrag atenția foarte tîrziu. Mă privește proș: «Ceasul e moartea ului!»

«Băieți, așa sărea la cap «Apolzan»... Partenerul Voinescu: Gheorghe Dumitriu»

«Șutul cel mai greu, dar și ai periculos, e la firul ierbii. u din experiență». La min- reda Vladimir.

«Școala plonjonului. Profe- Voinescu. Asistent: Suciul. Constantin Eftimescu.

Foto: AUREL NEAGU

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

Montevideo, iulie 1930. Echipele participante la prima ediție a campionatului mondial de fotbal defilează pe stadionul Centenario. În dreapta, în sacouri închise: jucătorii români.

Peste două săptămâni, «Cupa Jules Rimet» se va oferi pentru a 8-a oară celor mai buni fotbaliști din lume. E momentul, deci, să facem o scurtă retrospectivă a celor șapte ediții de până acum, pentru a permite cititorilor noștri o privire de ansamblu.

În numărul de astăzi, cele trei ediții anterioare. **ÎN NUMĂRUL URMĂTOR, SUITA RIO DE JANEIRO — BERNA — STOCKHOLM — SANTIAGO DE CHILE.**

URUGUAY, EDIȚIA EROICĂ...

Prima ediție a campionatului mondial, desfășurată în 1930 în Uruguay, a fost un omagiu adus echipei lui Andrade (câștigătoarea turneelor olimpice din 1924 și 1928), o frumoasă «lovitură tactică» a F.I.F.A. (care a mizat pe atmosfera festivă; Uruguay serbindu-și în acele zile Centenarul independenței) și un frumos gest din partea țării organizatoare (care a suportat toate cheltuielile de deplasare ale echipelor europene).

Echipa națională a României a fost și ea prezentă. Ea a debutat cu succes (3 — 1 — cu Peru), dar aceasta a fost o victorie «à la Pirus» (numeroși jucători răniți), influențând direct scorul înfringerii în fața Uruguayului (0 — 4).

Prima ediție a revenit țării gazdă, după o memorabilă finală cu Argentina (4 — 2). În rândurile care urmează publicăm impresiile notate de fostul nostru centru înaintaș Rudi Wetzler, martor ocular al acelei partide de neuitat:

30 iulie 1930.

Am pornit spre stadionul Centenario. Bineînțeles, pe jos. Străzile sînt arhipline. E un vacarm de nedescris. Cred că așa a fost la Pompei, acum două mii de ani.

Cînd curgea lava. Mașinile sînt blocate. Nici n-ar fi putut circula. S-au oprit și tramvaiete. De parcă n-ar avea curent. Agenții de circulație și-au părăsit, strategic, posturile.

Toți spun că stadionul e arhiplin încă de dimineață. Atunci, unde se duce lumea asta?

Am înțeles mai tîrziu. Cei care n-au izbutit să găsească bilete au făcut tot posibilul să ajungă în parcurile din jurul stadionului, ca să simtă, cel puțin, răsufierea fierbinte a celor douăzeci de megafoane.

În jurul stadionului s-au adunat — așa spun toți — peste 200 000 de oameni. Vor să privească prin ochii celor o sută de mii de fericiți aflați înăuntru.

Orele 14,10. Nu mai aud nimic. Izbutesc să apelez doar la simțul văzului.

...Cred că a fost cel mai frumos meci din cîte am văzut pînă acum.

Uruguay... Argentina... Los titanos...

Uruguay a învins cu 4 — 2. Orchestra lui Andrade a învins 11 soliști de superclasă. O orchestră desăvîrșită, care s-a strîns și s-a întins ca burduful bandoleonului. (n.r.: armonică cu burduf cilindric).

Uruguayenii au deschis scorul prin extremul dreapta Dorado, în minutul 12, dar argentinienii au egalat în minutul 20, tot prin extremul dreapta: Carlos Peucelle. Cu opt minute înainte de pauză, Guillermo Stabile (n.a., vestitul antrenor argentinian de astăzi) a adus avantajul în favoarea Argentinei: 2 — 1.

În timpul pauzei, zecile de mii de uruguayeni au fierț fără apă.

La reluare, după zece minute de panică în rîndurile echipei «celeste», interul stînga Cea a izbutit să egaleze în minutul 57, la capătul unei acțiuni Fernandez-Castro-

1930

1934

1938

Scarrone. Acesta din urmă, deși se afla la 3 metri de portarul Botasso, a apreciat că unghiul este dificil și «a întors» mingea peste cap, dar și peste perechea de fundași Della Tore-Paternoster, drept în gheata lui Cea...

Ante la perspectiva del triunfo, temperatura de pe Centenario a devenit brusc insuportabilă. Din această clipă, pe un fond sonor de nedescris, în care au predominat focurile de pistol, «orchestra» a început «să cînte» fără greșală și Santos Iriarte a șutat fantastic, de la 25 de metri, în minutul 68, luînd conducerea. Atunci am văzut ceva care depășește orice închipuire. Oamenii în toată firea au luat cu asalt gardul de protecție, și-au rupt hainele în timpul escaladării, au plonjat în șanțul cu apă și au... debarcat pe gazon, sub privirile uluite ale arbitrilor belgian Langenus, ca să-l îmbrățișeze primii pe «cel mai bun extrem stînga din lume».

Cu un minut înainte de sfîrșit, Castro a marcat cu capul, în urma unui duel aerian cu Della Tore. A fost un gest frumos din partea lui Hector Castro, care n-a vrut ca Jenică Lăpușneanu, portarul nostru, care încasase și el 4 goluri, să fie handicapat în duelul indirect cu portarul argentinian Botasso.

În momentul înscrierii celui de-al patrulea gol, Estadio Centenario a devenit o adevărată rampă de lansare: spre cer și-au luat zborul balonașe cu culorile naționale ale Uruguayului. Suporterii echipei «celeste» multumeau astfel cerului.

...Am părăsit cu greu stadionul, strecurîndu-ne printre picioarele celor 100 000 de dansatori de pe Centenario. Am încercat să ne grăbim — vaporul ridică ancora în aceeași seară — dar am fost nevoiți să ne supunem legilor de circulație ale Copei del Mundo.

Vacarmul era greu de suportat. Cînd am ajuns pe străzile în care lumea nu mai era compactă, am văzut zeci de bicicliști înfrînd fiecare cite palru cutii de conserve pe caldarîm. Erau golurile din poarta Argentinei. Zgomotul acoperea strigătele vînzătorilor de ziare. Cînd am ajuns în port, a apărut a treia ediție a meciului finalei...

ITALIA: „CUPA“ ÎȘI ÎNCEPE OFENSIVA MONDIALĂ

Ediția a doua, desfășurată în Italia — locul de disputare a fost stabilit după 8 (!) conferințe — a prezentat la start 29 de echipe naționale, față de 13 în Uruguay.

Printre atracțiile «ediției italiene» se afla în primul rînd țara gazdă, condusă de celebrul Meazza și întărită cu argentinienii Monti, Orsi și Guaita, echipa Austriei, Wunderteam, cu nu mai puțin vestitul centru înaintaș Sindelar și echipa Spaniei, cu «portarul invincibil» Ricardo Zamora.

Echipa noastră, din nou prezentă în turneul final, a pierdut cu 2-1 în fața Cehoslovaciei, după ce condusese pînă în minutul 60 prin golul înscris de Dobay în minutul 10. Prezent la acest meci, Jules Rimet a declarat:

«Performanța României în fața Cehoslovaciei a fost pentru mine o mare surpriză. Resursele sale tehnice arată că România are un fotbal cultivat. A lipsit foarte puțin ca echipa românească să învingă».

Montevideo, 1930.

Echipa României înaintea meciului cu Uruguay. Rîndul de sus: Covaci, Desu, Rudi Wetzler, Rafinschi, Barbu. În mijloc: Robe, Vogl, Fieraru. Jos: Czako, Lăpușneanu, Bürger.

Echipele Uruguay, câștigătoare a primei ediții a campionatului mondial. În picioare, de la stînga la dreapta: Ballesteros, Nassazzi, Fernandez, Mascheroni, Andrade, Gestido. Jos: Dorado, Scarone, Castro, Cea, Iriarte.

...Cehoslovacia a jucat și a «trecu» apoi de Elveția și Germania, ajungînd în finală. De cealaltă parte, Italia a învins Spania cu... 1—0, după 210 minute de joc. În semifinală, italienii au învins și Austria.

În finală, cehii au făcut un meci splendid la Roma, fiind la un pas de victorie. Scorul a fost deschis de extremul cehoslovac Puc, în minutul 69. Italia a fost condusă pînă în minutul 82 (!), cînd argentinianul Orsi a egalat. În prelungiri, în minutul 95, Schiavio a dus victoria Italiei.

...Rețetele au bătut toate recordurile. Cupa mondială și începea ofensiva mondială.

FRANȚA — „CUPA” ÎȘI CONFIRMĂ POPULARITATEA

36 de națiuni s-au angajat în cea de a treia ediție. Forfait-ul involuntar al Austriei a făcut ca faza finală să fie disputată de 15 echipe. Echipele noastre naționale au jucat foarte slab, fiind eliminate de... Cuba.

Meciul cel mai răsunător s-a jucat la Strasbourg, între polonezi și brazilieni. În echipa sud-americană a jucat faimosul Leonidas. Brazilia a condus cu 3—1, dar apoi a început o ploaie torrențială. În minutul 90 scorul era 4—4. În prelungiri: 6—5! pentru Brazilia.

O săptămîină mai tîrziu Brazilia a jucat la Bordeaux, cu Cehoslovacia. A fost o veritabilă «luptă de stradă», încheiată cu un meci egal (1—1). Bilanțul întîlnirii: 3 jucători eliminați. Patru grav răniți: Leonidas, Peracio, Planicka (fractură de braț) și Nejedly (fractură de picior). Al doilea meci, jucat după 48 de ore, s-a desfășurat fără incidente. Brazilia, cu 9 jucători noi, a învins Cehoslovacia (cu 7 jucători noi). Brazilia, marea vedetă a competiției, a pierdut în cele din urmă jocul cu Italia, dintr-o lovitură de penalti transformată de Meazza. Italia a ajuns astfel din nou în finală. Cealaltă finalistă: Ungaria, care învinsese succesiv Indiile olandeze (6—0), Elveția (2—0) și Suedia (5—1).

În finală, Piola a fost marele realizator al echipei sale. Ciocnirea stilurilor a fost iar favorabilă Italiei: 4—2. Și totuși, driblingurile brazilienilor au stîrnit admirația generală, anticipînd o mare ascensiune. Spectatorii, nerăbdători, așteptau să-i revadă în anul 1942, dar a venit războiul. Cupa mondială avea să aștepte 12 ani...

Triest, 1934. Cehoslovacia—România 2—1. Atac la arta lui Planicka. Covaci (maiou negru, în prim plan) ratează la 1—0 pentru noi.

FINALELE PRIMELOR TREI EDIȚII

1930, MONTEVIDEO URUGUAY — ARGENTINA 4—2 (1—2)

Uruguay: Ballesteros-Nassazzi (căpitan), Mascheroni-Andrade, Fernandez, Gestido-Dorado, Scarone, Castro, Cea, Iriarte. Argentina: Batasso-Della Torre, Paternoster-Evaristo J., Monti, Suarez-Peuclle, Varallo, Stabile, Ferreira (căpitan), Evaristo M.

Au înscris: Dorado, Cea, Iriarte și Castro pentru Uruguay — Peuclle și Stabile pentru Argentina.

1934, ROMA ITALIA — CEHOSLOVACIA 2—1 (0—0) (1—1)

Italia: Combi (căpitan) — Monzeglio, Allemandi-Ferraris N., Monti, Bertolini-Gualta, Meazza, Schiavio, Ferrari, Orsi.

Cehoslovacia: Planicka (căpitan)—Zenisek, Ctyroky-Kostalick, Cambal, Kricil-Janeč, Svoboda, Sobotka, Nejedly, Puc. Au înscris: Puc pentru Cehoslovacia — Orsi și Schiavio pentru Italia.

1938, PARIS ITALIA — UNGARIA 4—2 (3—1)

Italia: Olivieri-Foni, Rava-Serantoni, Andreoli, Locatelli-Biavatti, Meazza (căpitan), Piola, Ferrari, Colaussi. Ungaria: Szabo-Polgar, Biro-Szalay, Szucs, Lazar-Sas, Vincze, Sarosi (căpitan), Zsengeller, Titkos.

Au înscris: Colaussi (2) și Piola (2) pentru Italia, Titkos și Sarosi pentru Ungaria.

Jules Rimet

Cupa
JULES RIMET
(breviar statistic)

• Trofeul «Jules Rimet», care e atât de celebru, reprezintă o victorie înaripată, ținînd pe cap o cupă. Trofeul are 30 de cm înălțime și cîntărește, împreună cu soclul său de marmură, aproape 4 kg. Cupa a fost sculptată în 1 800 de grame de aur și a costat 50 000 de franci francezi. Este opera sculptorului francez Abel Lafleur. La 20 iunie 1930, statueta de aur a traversat oceanul cu destinația Montevideo, în bagajele lui Jules Rimet, al cărui nume avea să-l poarte 26 de ani mai tîrziu.

• Cupa Jules Rimet a cunoscut un succes crescînd. Cele 13 echipe naționale participante în anul 1930 au devenit 51 în 1962 și 72 în 1964. E de prevăzut că atunci cînd țările africane se vor angaja mai intens, numărul țărilor participante va depăși sute.

• În cele 7 ediții de pînă acum (ediția a 8-a nu e cuprinsă în acest breviar) Cupa mondială n-a cunoscut decît 4 învingători, deoarece Uruguay (1930, 1950), Italia (1934, 1938) și Brazilia (1958, 1962) au cucerit-o de cite două ori. Doar echipa R.F. Germane a reușit să rupă această triplă superioritate și să cîștige în anul 1954, la Berna.

• Doar trei țări au participat la toate competițiile mondiale de pînă acum (amintim că pînă acum s-au disputat 7 în total, trei înainte de război: 1930, 1934, 1938, și patru după război: 1950, 1954, 1958 și 1962). Aceste țări sînt: BRAZILIA, FRANȚA și IUGOSLAVIA.

Urmează în clasament:
cu 6 participări: (Belgia care a forțat în 1950, desi se înscrisese). S.U.A. (forțat în 1938), Irlanda, Izrael (care a jucat înainte de război sub numele de Palestina), Luxemburg, Mexic (forțat în 1938), Portugalia, Suedia și Elveția, acestea din urmă lipsind în anul 1930;
cu 5 participări: Germania (inclusiv R.F. Germană de 3 ori), Austria, Bulgaria, Chile, Spania, Finlanda, Grecia, Paraguay, România, Cehoslovacia, Ungaria, Uruguay.

• Să notăm de asemenea că cele 4 țări britanice (Anglia, Scoția, Tara Galilor, Irlanda) n-au participat decît la ultimele 4 ediții. Înainte de război, ele se menținuseră într-o... «splendidă izolare».

• Argentina, o altă participantă cu... toane, n-a disputat decît 4 ediții.

• În ceea ce privește U.R.S.S., intrarea ei în Cupa Jules Rimet este de dată și mai recentă: ultimele două ediții.

• În sfîrșit, un număr de țări s-au înscris pentru prima oară în anul 1964. Acestea sînt: Albania, Algeria, Australia, Camerun, R.P.D. Coreeană, Gabon, Guinea, Jamaica, Liberia, Libia, Mali, Senegal, Trinidad și Venezuela. Unele din aceste țări n-au confirmat apoi înscrierea.

• Să stabilim acum un clasament al echipelor naționale, potrivit participării lor la turneele finale. Acesta este un clasament de CALITATE (dat fiind că aproape întotdeauna calificarea se cîștigă pe teren).

BRAZILIA se află în frunte. Ea a participat în turneul final la toate cele 7 ediții.

Urmează apoi, cu 5 turnee finale: FRANȚA, GERMANIA (inclusiv R.F.G.), ITALIA, MEXIC, CEHOSLOVACIA, ELVEȚIA, IUGOSLAVIA, UNGARIA.

Austria s-a calificat de asemenea de 5 ori pentru turneul final, dar nu a participat în două rînduri (1938 și 1950). În 1938, din motive politice.

În grupa țărilor cu 4 turnee finale se află: Anglia, Argentina, Belgia, Suedia și Uruguay.

• Pentru a nuanța acest clasament, trebuie să șinem seama de calificare și nu numai de participarea la competiția finală. Iată țările care s-au calificat în toate turneele finale pentru care s-au înscris, Brazilia (7), Germania (inclusiv R.F.G.), Austria, Cehoslovacia, Ungaria (5), Anglia, Argentina (4), U.R.S.S. (2). Aceste 8 țări sînt singurele care n-au fost eliminate niciodată în preliminarii.

Au fost eliminate o singură dată: Scoția (din 4), Egiptul (din 3), Italia (din 6), Mexicul (din 6), Elveția (din 6), Uruguay (din 5).

De două ori: Bolivia (din 4), Chile (din 5), Spania (din 5), Franța (din 7), Olanda (din 4), Paraguay (din 5), România (din 5), Suedia (din 6), Iugoslavia (din 6).

Nu s-au calificat niciodată pentru turneul final, în ciuda a cel puțin 5 participări: Finlanda (5), Grecia (5), Irlanda (6), Izrael (6), Luxemburg (6) și Portugalia (6).

• Să încercăm acum să stabilim un clasament valoric potrivit performanțelor realizate în faza finală. Pentru a stabili această ierarhie, am atribuit fiecărei țări: 6 puncte pentru o victorie, 5 pentru locul 2, 4 pentru locul 3, 3 pentru locul 4, 2 pentru o participare în sferturile de finală, unul pentru o participare în optimile de finală.

Clasamentul este următorul:
1. BRAZILIA: 26 de puncte (2 victorii, un loc de finalistă etc.).
2. Italia: 16 puncte (grație celor 2 victorii în 1934, în Italia și în 1938, în Franța).

3-4 Uruguay și Germania (inclusiv R.F.G.): 16 puncte.
5. Ungaria: 15 puncte (două finale).

6—7. Suedia și Cehoslovacia: 14 puncte.
8. Iugoslavia: 12,5 puncte (în 1930 nu s-a disputat meciul pentru locul III. Am atribuit deci cite 3,5 puncte celor două semifinale invinses S.U.A. și Iugoslavia).

9. Franța: 9 puncte.
10-11-12. Argentina, Austria, Elveția: 8 puncte.
13. Chile: 7 puncte.

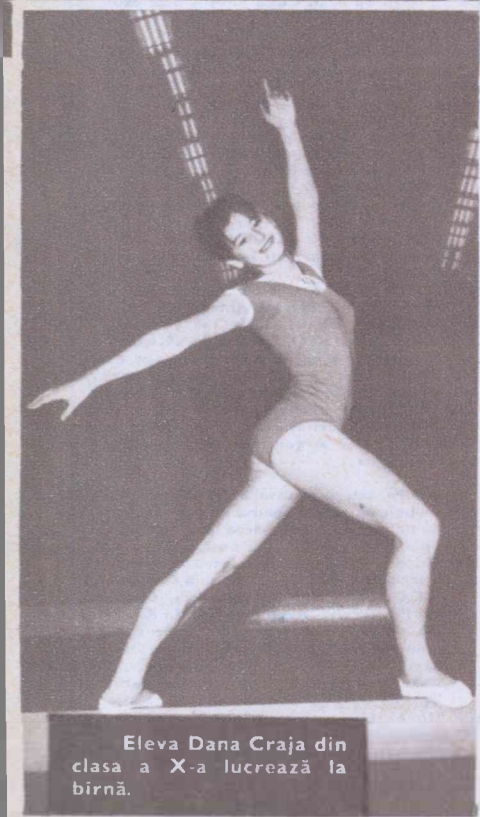
14-15. Anglia, Spania: 6 puncte.
16. S.U.A.: 5,5 puncte.
17. Mexic: 5 puncte.

18-21. Belgia, Paraguay, România, U.R.S.S.: 4 puncte.
22-27. Bolivia, Cuba, Irlanda, Olanda, Scoția, Tara Galilor: 2 puncte.
28-35. Bulgaria, Coreea de sud, Columbia, Egipt, Norvegia, Peru, Polonia, Turcia: 1 punct.

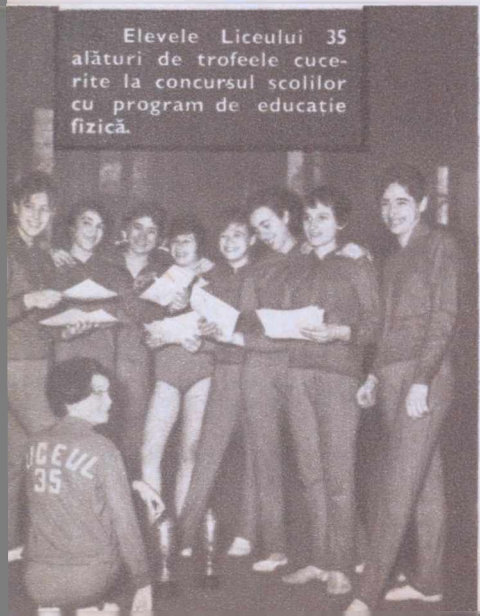
În total, 35 de țări au participat cel puțin odată la turneele finale ale Cupei mondiale.

La primul atelier se execută „spagatul», element folosit la sol și birnă.

Eleva Dana Craja din clasa a X-a lucrează la birnă.

Elevete Liceului 35 alături de trofeele cucerite la concursul școlilor cu program de educație fizică.

„Vrem să fim campioane !“

Un grup executând sărituri acrobatică la birnă. (De la dreapta: Rodica Ghiulea, Cristina Ungureanu, Silvia Moldovan, Adriana Marinescu și Dana Craja).

Orice locuitor al Bucureștiului știe unde este lupoaica și cei doi prunci gemeni «Romulus și Remus». Alături de cercul de beton al micuțului parc, impunătoarea clădire a Liceului nr. 35 cu program special de educație fizică dă viață cartierului prin jocul viu și zglobiu al tinerilor lor zilnic trei ore și trei recreații pentru sport. Cum este și firesc, mingea — care nu cunoaște vîrste — atrage pe orice iubitor al sportului; deci și pe mine. Căutam să pătrund în curtea plină de tinerete pentru a obține cîteva imagini pe care să le arăt apoi — prin intermediul acestei pagini — părinților care au fost la școală și mai ales celor care, din diferite motive, n-au avut timp să-și viziteze odraslele la «locul lor de muncă».

După orele de curs, cadre specializate îndrumă activitatea elevilor. Atenția mi-a fost de îndată atrasă de un grup vesel de eleve ce ieșeau în curte cu sacoșele de sport. M-au invitat la ora lor de gimnastică într-o sală alăturată clădirii școlii. Și acolo se observa spiritul gospodăresc. În «flanc cîte doi» trandafirii stăteau perfect aliniați și în adierea fină a unui vînticel cald, dansau... Dansau și micuțele eleve pe covorul verde al sălii. Voia bună se citea pe fețele lor. Profesoara Barbara Dumitrescu, într-o frumoasă ținută, a comandat adunarea. Erau prezente 35 de tinere talente-eleve din clasele VII-XI. S-au format ateliere și «stupul» a lucrat intens.

După încheierea antrenamentului, a urmat un adevărat spectacol de balet. Profesoara Barbara Dumitrescu ne-a rugat ca și pe această cale să transmitem mulțumiri părinților care au sprijinit munca profesorului de educație fizică și, totodată, o invitație și celorlalți părinți, să-și încredințeze copiii cu încredere celor care vor să le cizeleze calitățile fizice.

Secția de gimnastică și-a început activitatea în anul 1958, o dată cu înființarea liceului cu program special de educație fizică. Pînă acum «recolta» a fost bună. Lotul republican de fete a primit elemente ca Elena Tutan, Edmê Ilie, Lucia Chiriță. Mulți absolvenți ai școlii au devenit ingineri, medici, alții profesori de educație fizică. Astăzi, ei sînt îndrumătorii pricepuți ai unei noi generații de sportivi. E vorba de profesorii Iulia Podoreanu, Cornel Atanasiu, Șerban Popescu, Elena Tutan, Cristina Andriță ș.a.

Din rezultatele echipei, menționăm locul I la concursul pe țară al școlilor cu program de educație fizică. În acest an eleva Rodica Ghiulea, din clasa a VIII-a, și-a înscris numele în rîndul lotului de tineret. Miine, desigur, se vor afirma și alte colege...

Martie, ciclismul și selecția

Cicliștii au un obicei: notează pe carnet kilometrii de șosea parcursi pe bicicletă: la antrenamente și în concursuri. Un astfel de carnet are și **Martie Ștefănescu**, antrenorul secției de ciclism a asociației sportive «Dezrobirea» din Brașov. Ciclismul, ca activitate competițională, l-a abandonat de aproximativ 10 ani. Caietul însă — nu. Îl poartă în buzunar. Și nu arareori îl deschide. Cu predilecție, după antrenamentul puștilor. Atunci încep comparațiile. Ce a făcut el într-o anumită perioadă și ce au făcut elevii. De cele mai multe ori își freacă miinile satisfăcut. Alteori se încruntă. Face un mic calcul și... hotărăște. Elevii se conformează. Rezultatul? Pe carneteale elevilor crește continuu numărul de kilometri parcursi pe bicicletă. Pe cel al lui Martie, la data întreruperii activității competiționale, era trecut la total cifra de 156 200 km. Aproape de patru ori circumferința pământului, la Ecuator.

— *Vi se pare mult?* — ne întreabă Martie. În privința asta sînt un.... codaș. Alții au înconjurat pămîntul de cîte 6

și 7 ori. Ca alergător, rezultate mari nu mi se pot pune pe seamă. Afară doar de un titlu de campion republican la ciclism și o victorie de etapă în Turul României — ediția 1951. Eram cotoat ca un ciclist de regularitate, un om de echipă și atîta tot.

La acest punct Martie Ștefănescu se intrerupe. Cu ochii mari, întrebători, prinde să ne iscodească. Îl privim și noi. Nu s-a schimbat mult. Vîrsta, 42 de ani, nu și-o arată. Este ceva mai împlinit, iar părul ici-colo, a prins să-i încărunească. Îl cunoaștem de la primele lui curse. L-am urmărit și l-am apreciat pentru spiritul de sacrificiu în favoarea echipei sau a vreunui dintre coechipieri. Dar, tot pentru același lucru, l-am și dezaprobat. Și nu o singură dată. Martie știe acest lucru, iar ochii întrebători cu care ne privește caută parcă să deslușească dacă ne mai amintim. Da, ne amintim. Și i-o spunem. În privința rezultatelor pe care le-a scos are dreptate. Putea însă aspira la mai mult. Picioarele îi mergeau ca un automat, iar suflul

nu-l lăsa în pană, oricît de mare și grea ar fi fost panca. Dar el a fost omul de «sacrificiu». Cînd Marin Niculescu sau un alt mare favorit spărgea baieul, cine le oferea bicicleta bună? Martie! Și Martie rămînea în drum să repare. Cu capul în ghidon, într-o veritabilă cursă contra-cronometru, prindea apoi plutonul fără prea mari dificultăți. Avea resurse inepuizabile. Poate pentru asta rămînea să repare și a doua și a treia oară, mereu pentru alții. Pe atunci puține șosele erau asfaltate, iar baieurile se spărgeau cu zecile. Curios, ale lui rezistau. Poate pentru că era îndemnat în ocolirea pietrelor. Cînd vreunul dintre favoriți, cu puterile sleite, pierdea plutonul, cine rămînea să-l ajute? Martie! Și-l trăgea după el gîșind. Îl stropea cu apă să-și revină și-i oferea unicul bîdon cu ceai, păstrat pînă atunci cu zgîrcenie, pentru momentele grele. Cînd și cum să mai cîștige Martie vreo cursă?

— A fost o mentalitate greșită — ne spune Martie, a antrenorilor și anume aceea ca tinerii, în compania «stelelor», să nu-și apere șansele. Vina mea, recunosc, este că mi-am însușit acest fals principiu. Marin Niculescu și alții, cărora nu le contest nici acum calitățile pe care le-au avut, se bucurau de renume. Eu nu. Eram tînăr, încredător. Se putea, îmi spuneam eu, să-l las în pană tocmai pe nea Marin? Din greșelile pe care le-am făcut am învățat, iar cele învățate, în prezent, ca antrenor, îmi prînd bine. Știți, spre exemplu, ce le tot spun mereu băieților pe care-i antrenez? În ciclism, ca și în oricare alt sport, victoria suride întotdeauna celui mai combativ. Cînd te simți bine, atacă! Oricine poate deveni ciclist fruntaș, numai să vrea. Să nu neglijeze antrenamentele și să ducă o viață cu adevărat sportivă...

Nu vom înșira în continuare principiile, de data aceasta sănătoase, pe care Martie Ștefănescu ni le-a enunțat ca fiind punctele lui de sprijin puse în aplicare în procesul de instruire cu elevii. În ele nu am găsit nimic senzațional, deosebit sau în orice caz ceva nou, care să explice numărul mare de sportivi fruntași, din ultimii zece ani, dați loturilor republicane de către școala brașoveană de ciclism condusă de Martie. Walter Ziegler, Petre Soltuz, Matei Kamer, Constantin Gonșea, Gheorghe Suci, Ion Ardeleanu, Ștefan Suci, Dumitru Crișan, Andrei Suci, sînt doar o parte dintre elevii și absolvenții merituoși ai acestei școli. Insistăm să ne dezvăluie secretul...

— Nu este vorba de nici un secret. Totul pornește de la selecție. În general, eu sînt acela care alerg după elevi și nu ei după mine. Cel puțin pînă îi cîștig, pînă îi conving să intre în secție. În continuare nu mai scap eu de ei. O să vi se pară curios, dar din Brașov, din oraș, am foarte puțini cicliști. Majoritatea îi recuzez din satele din împrejurimi. Ies cu bicicleta pe șosea și mă iau după cite un tînăr, care, tot pe bicicletă, pleacă de la uzină sau fabrică spre casă. Nu-i spun nimic. Îl studiez de la distanță. Mă uit cum pedalează, îi observ ținuta, picioarele, brațele încheștate pe ghidon și, dacă îmi place, îi propun să intre în secție. Nu mi s-a întimplat să mă refuze careva. Cu cei selecționați astfel încep munca. Avantajul că merg zilnic pe bicicletă, de acasă la uzină și de la uzină acasă, că pe bicicletă parcurs distanța pînă în oraș, la locul nostru de întîlnire pentru antrenament, este considerabil. Pun mare bază pe kilometrii parcursi pe bicicletă. Și, să știți, un lucru. Tinerii mei, cînd sînt pe bicicletă, chiar în afara antrenamentului, trag ca la cursă. Dimineața, spre fabrică, alergă să nu întîrzie la pontaj. Cînd se întorc, alergă pentru că... merg la masă. Cînd vin la antrenament o fac ca să nu capete notă proastă la punctualitate. În privința asta sînt neînduplecat. În ceea ce privește antrenamentul, acolo am eu grijă. Încălzirea o au doar gata făcută. Apoi trecem la problemele de educație, de tehnică și tactică. Totul este să fii și înțelegător și mai ales să ai multă, multă răbdare. Și eu am.

Aceasta da, este încredere sau o explicație. Dat fiind că metoda de selecție a lui Martie Ștefănescu am găsit-o bună, am scris rîndurile de față. S-ar putea ca ele să fie folosite și altor antrenori.

G. ȘTEFĂNESCU

POȘTA REDACȚIEI

TITI MĂGURĂ — Zimnicea. Doriți să vă inițiați în judo prin... corespondență și ne cereți adresa unui antrenor. Vi-l recomandăm pe Dan Petroiu, antrenorul secției de judo a clubului Universitatea din Timișoara. Iată adresa: Bd. Vasile Pîrvan nr. 4, Timișoara.

GIGI TĂNĂȘESCU — Strebaia. Vă felicităm pentru entuziasmul cu care ați debutat ca profesoară de educație fizică și pentru rezultatele bune pe care le-ați obținut cu elevii la faza raională a Spartachiadei de vară. Ne-am fi bucurat și mai mult dacă primeam cîteva fotografii de la întreceri. Poate pe viitor...

NUȚI NISTOR — MEDIAȘ. 1) De ce nu se mai transmite la radio emisiunea «Pronomelodia»? Noi, neavînd nimic comun cu programele sportive ale radioteleviziunii, nu vă putem răspunde. Adresați-vă direct celor care vă fac asemenea...

neplăceri. 2) Fotografia echipei de fotbal Dinamo București a apărut de mai multe ori în revista noastră. Revedeți colecția, amului acesta — veți găsi fotografia în nr. 4 (februarie).

LICĂ BRÎNZAN — Satul Horia. Doriți ca numărul echipelor de fotbal din categoria «A» să... crească de la 14 la 16 sau, eventual, chiar la 18 cum este în Italia. Vă înțelegem. Sînteți, probabil, supporterul uneia dintre formațiile amenințate cu retrogradarea. Din nefericire, nu vă putem ajuta cu nimic. Regulamentul F.R. Fotbal este la fel de... necrușător atît cu echipele slabe cît și cu... supporterii lor.

IOAN RISTA — Timișoara. Am primit relațiile dumneavoastră de la concursurile de orientare turistică. Nu le-am putut însă folosi deoarece nu ne-ați tri-

mis nici o fotografie, iar în revista noastră nu apar articole neilustrate.

IOANA STOICESCU — București. Considerați că lotul echipei noastre de volei care va participa la «mondiale» ar fi bine să fie format din următorii jucători: Corbeanu, Derzei, Nicolau, Tîrlici, Drăgan, Udișteanu, Schreiber, Ferariu, și Smerecinski. Deoarece sînteți o veche cititoare a revistei noastre, sîntem de aceeași părere cu dumneavoastră. Să vedem, însă, ce va hotărî federația de specialitate. În privința aprecierilor pe care le-ați făcut la adresa fotbaliștilor, de asemenea sîntem de aceeași părere. Satisfăcută?

MIHAI PIRVAN — com. Glodeni. Ne întrebați unde s-a născut celebrul înotător Johny Weissmuller campion olimpic și interpretul filmelor cu Tarzan. S-a născut în Statele Unite la 2 iunie 1904, în localitatea Winbar din statul Pennsylvania, așa cum am mai scris. Familia sa, însă, este originară din Timișoara.

VIOREL AVRAM — Bacău. Fostului nostru campion de ciclism Nicolae Ion Țapu îi puteți scrie pe adresa: Asociația Sportivă a Combinatului Poligrafic «Casa Științei», București. Sîntem siguri că veți primi din partea lui sfaturi prețioase și deosebit de utile în activitatea dumneavoastră.

MARCEL IONESCU — București. Aveți dreptate. În revista «Sport» nr. 9, în articolul «Sport = sănătate, armonie...», s-a strecurat o greșeală de corectură. Termenul corect este «hiperbarism», așa cum ați scris dv., nu «hiperlarism», cum a apărut. Mulțumiri.

SERGIU POPESCU — Ploiești, **AUREL CONSTANTINESCU** — București, **ION GRĂDINARU** — Iași. Urmărind revista noastră, ați observat, poate, că de foarte multă vreme nu mai publicăm careuri de cuvinte încruciate. Ne-ar interesa mult mai multe fotografii care să redese aspecte din activitatea sportivă din orașele dv. Așteptăm (dar nu cuvinte încruciate!).

MAGAZIN

SPORTIV

GREUTATEA BĂRCILOR

Știați că bărcile cu care se întrec canotorii trec prin examenul eliminatoriu al cîntarului, ca și boxerii sau luptătorii? Numai ca în cazul lor, nu sînt sancționate plusurile de greutate ci minusurile, iar cîntărirea se face nu înainte de competiție, ci după. Prin intermediul fotografiei de sus, puteți asista și dumneavoastră la măsurarea greutății bărcilor după proba de fond a campionatului republican. Cu acest prilej maestrul emerit al sportului Simion Ismailciuc a avut o surpriză neplăcută: a fost eliminat din competiție datorită canoei sale, găsită mai ușoară cu... 200 de grame. A aflat acest lucru după ce, bineînțeles, parcursese cei 20 km ai probei...

FELICITĂRILE SOȚULUI

Prilej de mare bucurie în familia canotorilor Coștolenco. Andrei își sărută soția după ce aceasta a reușit, împreună cu Victoria Cichi, să cucerească titlul republican la caiac dublu pe distanța de 5 km. De reținut că echipajul Sofica Coștolenco—Victoria Cichi a cîștigat cursa sosind cu numai o secundă și două zecimi înaintea celorlalte concurențe, ceea ce înseamnă un avans de aproximativ... o jumătate de barcă.

GOOOOL!

De cîte ori nu am rămas țintuți la balcoane sau chiar pe trotuar, pentru a privi asemenea... partide fotbalistice. Două serviete de-o parte și două de cealaltă a străzii cu acces interzis pentru automobile sînt suficiente pentru a marca un teren de fotbal. «Obiectul rotund este purtat uneori chiar în buzunar, pentru a fi oricînd la îndemînă. Entuziasmul, dar mai ales... priceperea nu lipsesc nici o dată. Ați auzit dumneavoastră vreun băiat spunînd că nu știe sau că nu-i place să joace fotbal? Noi nu!

FILE DIN ISTORIA FOTBALULUI ROMÂNESC

- Primul meci de fotbal din România s-a jucat în București în anul 1896 pe un teren — pe atunci viran — din apropierea Muzeului Geologic.
- Primul club românesc de fotbal s-a înființat în anul 1904, Este vorba de clubul Olimpia, unde s-au format primii noștri jucători.
- Prima «constituantă» a vieții sportive din România a avut loc la București, la 21 iunie 1921, cu prilejul celui dintîi Congres al cluburilor și asociațiilor sportive.
- Primul joc inter-universitar a avut loc la 10 mai 1921 între Universitatea Cluj și Universitatea București. Scor: 2—0 (1—0) pentru clujeni.

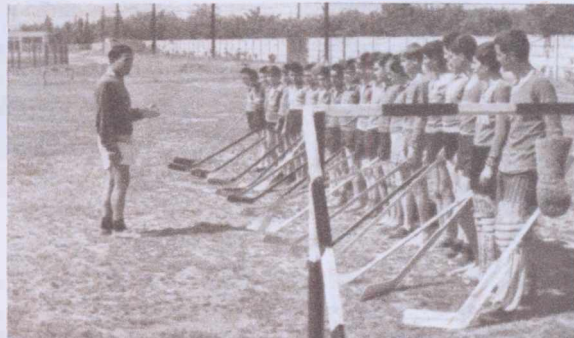
- Printre primele cluburi românești de fotbal se numără și cele înființate la gurile Dunării, orîntre care «Internaționala» din Galați, unde apăra pe vremuri faimosul portar Macri, un fel de Zamora al nostru. Despre acest portar, intrat aproape în legendă, se spune că într-un meci cu o echipă engleză ar fi apărut nu mai puțin de 150 de șuturi trase puternic la poartă.
- În anul 1910 a luat ființă, la Timișoara, clubul «Chinezul» alcătuit din muncitori și funcționari ai căilor ferate, club care a jucat ulterior un rol important în fotbalul românesc.
- Primul arbitru străin invitat să conducă o partidă în țara noastră a fost austriacul Gustav Schmidt, în 1921.

LUNECÎND PE APĂ

Pe frumosul lac Herăstrău din București și-au făcut apariția ambarcațiunile de pinze. Iată o reprezentantă a clasei «Finn» propulsată de vînt pe întinsul apei. De remarcat efortul timpierului de a-i menține echilibrul și de a mai pierde din pînză puțin... combustibil.

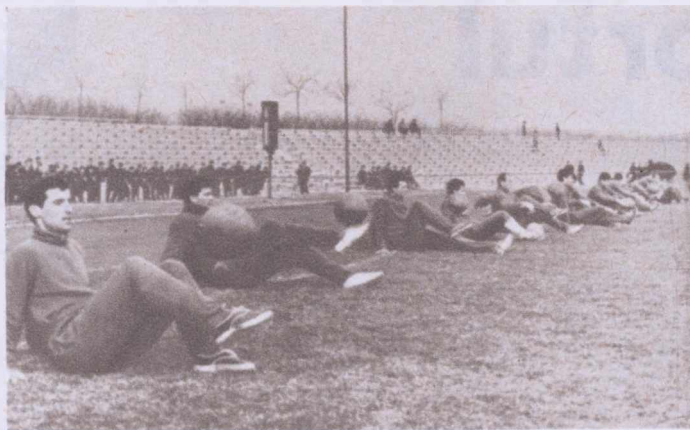
CU CROSELE LA ANTRENAMENT

Nu, nu este vorba de o echipă de hochei pe iarbă. Tinerii din fotografia alăturată sînt juniorii clubului «Olimpia» care, a doua zi după închiderea patinoarului artificial «23 August», și-au pus patinele în cui, dar nu și crosele pe care continuă să le folosească în antrenamentele de vară conduse de antrenorul lor G. Florea. De menționat că terenul pe care se pregătesc a fost amenajat prin munca voluntară a unui singur om: antrenorul Florea.

ULTIMELE PREGĂTIRI

Imaginea de mai jos vă prezintă lotul jucătorilor de fotbal din reprezentativa Bulgariei la unul din ultimele sale antrenamente înaintea plecării la Campionatul Mondial din Anglia.

CURAJ ȘI TEMERITATE

Nu demult, pe unul din cim-purile din vecinătatea orașului Manchester a avut loc o paradă sportivă sui-generis. În imagine — o secvență din... repertoriul parăzii: sergentul Tom Gledhill, cu o motocicletă B.S.A. A50, zboară peste 20 din subalternii săi care s-au oferit voluntar să suporte emoția. Dacă despre primul se poate spune că a dat dovadă de curaj, despre ultimul, al 20-lea, acela după care urmează să aibă loc... aterizarea (dacă nu, din cine știe ce motive, chiar pe el!), se poate afirma că a realizat superlativul curajului — temeritatea.

PELE ȘI COPIII

Ciți copii din lume nu își doresc să devină... Pele. În imaginația micuților vrăjiți de jocul cu balonul rotund, Pele este... sinonim cu «marinar», «aviator», «doctor», «inginer» etc.

Celebrul fotbalist brazilian răspunde cu multă dragoste atenției deosebite pe care i-o acordă copiii de toate vârstele. Iată-l, în fotografia de sus, dând un autograf și discutând prietenește cu unul dintre admiratorii săi, pe care un accident l-a îndepărtat pentru o perioadă de jocul cu mingea.

De pretutindeni

● Într-un interviu acordat revistei «France Foot-ball», cunoscutul antrenor de fotbal al echipei Internazionale Milano, Helenio Herrera, a declarat următoarele: «Echipa R.F. Germane va juca în finala turneului campionatului mondial de fotbal. Formația germană este bine pregătită și poate învinge echipa Angliei. Eu consider că colaborarea dintre antrenorii Schoen și Herberger va permite alcătuirea și pregătirea unei echipe cu șanse mari la titlu».

● Recent și-a pierdut viața într-un tragic accident de automobil Francis Berger, în vîrstă de 20 de ani, una din marile speranțe ale fotbalului elvețian. Berger făcea parte din clubul Chaux de Fonds și fusese selecționat în lotul pentru turneul final din Anglia.

● Din 1939 și pînă astăzi echipa de fotbal a Angliei a susținut 8 meciuri cu Iugoslavia, cîștigînd numai două. Englezii au învins în 1957 cu 3-0 și, recent, cu 2-0.

● Primul boxer din lume care a deținut trei titluri de campion mondial a fost Bob Fitzsimons. În 1924 el

a deținut centurile la categoriile mijlocie, semigrea și grea. 14 ani mai tîrziu, un boxer negru, Henry Bob Armstrong, a reeditat acest succes cucerind titlurile la pană, ușoară și semimijlocie.

● În istoria boxului este consemnat un amănunt interesant, în care se arată că un boxer s-a făcut el însuși K.O. Despre ce este vorba? În cursul unui meci disputat la Washington, greul Willie Moore a trimis un «swing» spre adversarul său. Acesta a eschivat spectaculos, iar Moore, pierzîndu-și echilibrul, a căzut cu bărbia pe podea, pierzînd astfel prin K.O. fără să primească vreun lovitură de la omul din față.

● În ceea ce privește longevitatea sportivă, fostul internațional de fotbal Stanley Matthews și-a găsit un rival chiar în Anglia. Este vorba de antrenorul-jucător al clubului Bath City, pe nume Ivor Powell în vîrstă de 50 de ani.

● Federația engleză de fotbal a anunțat oficial că dacă echipa Angliei va cîștiga «Cupa Jules Rimet», fiecare jucător va primi suma de 1 000 de lire sterline.

LA VOLAN: FANGIO - JUNIOR

Vă amintiți de Juan Manuel Fangio? Cei care acum cîțiva ani urmăreau marile curse de automobile, cu siguranță nu l-au uitat pe celebrul campion al vitezei. A ajuns la vîrsta cînd... trebuie să renunți, Fangio a predat locul la volan fiului său Caccio. Iată-l pe Fangio-junior ascultînd sfaturile tatălui său înainte de a lua startul în Marele Premiu al orașului Monaco (clasa a III-a), cursă cîștigată de francezul Jean-Pierre Beltoise.

REGIZORUL ARBITRU

Cunoscutul arbitru de fotbal maghiar Istvan Zsolt, cel care pînă acum a condus meciuri la 3 ediții ale J.O. și care, în iulie, va fi pentru a treia oară unul dintre «cavalerii fluerului» la C.M., este de profesie regizor. Iată-l, în dreapta imaginii, felicitîndu-l pe unul dintre actorii săi.

BERNARD GUYOT— un ciclist de pe acum celebru

Priviți fotografia. În ea îl vedeți pe cîștigătorul recent încheiatei «Cursa Păcii», Bernard Guyot, care deși numai în vîrstă de 20 de ani a și devenit celebru. În palmaresul său figurează și o victorie în eclisaa cursă Paris — Bruxelles. După «Tour de l'Avenir» și campionatul lumii, el va trece în rîndurile profesioniștilor, unde amatorul Bernard Guyot, care deține o excelentă performanță într-o etapă contracronometru în sus-amintita cursă Paris-Bruxelles, nu va face desigur figura unui... nepofcit. Realizînd 48,275 km medie orară, tînărul amator a intrat în istoria curselor contracronometru, alergînd mai bine decît celebrii săi predecesori Coppi, Koblet sau Rivière. Iată-i de altfel pe singurii cinci cicliști care au reușit pînă acum să depășească extraordinara medie a celor 47 km într-o cursă contracronometru:

● 48,749 km (record) Jacques Anquetil la 8 martie 1959, într-o etapă din cursa Paris-Nica (7 km).

● 48,275 km — Bernard Guyot la 23 aprilie 1964, într-o etapă din cursa Paris-Bruxelles — amatori — (30,400 km).

● 48,036 km — Jacques Anquetil la 20 iunie 1964, în etapa Parma-Busseto din turul Italiei (50,400 km).

● 47,911 km — Roger Rivière la 30 iunie 1959, în etapa Bain-de-Bretagne-Nantes din turul Franței (45,330 km).

● 47,718 km — Jacques Anquetil la 31 iunie 1962, în etapa Luçon-La Rochelle din turul Franței (43 km).

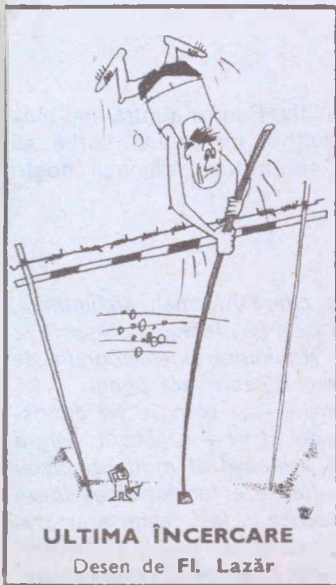
● 47,713 km — Jacques Anquetil la 4 iunie 1959, în etapa Torino-Suze din turul Italiei (51 km).

● 47,539 km — Jacques Anquetil la 17 mai 1959, în circuitul Salsomaggiore, din turul Italiei (22 km).

● 47,502 km — Jacques Anquetil la 12 mai 1961, în etapa Bulle-Fribourg din turul Romandiei (27 km).

● 47,491 km — Ercole Baldini la 26 mai 1958, în circuitul de la Viareggio din turul Italiei (41 km).

● 47,323 km — Vittorio Adorni la 4 iunie 1963, în circuitul Treviso din turul Italiei (56 km).

ULTIMA ÎNCERCARE
Desen de Fl. Lazăr

„DACII” și ... sportul

În imagini, două instantanee din timpul filmărilor cu «Dacii». Sus: regizorul Sergiu Nicolaescu dă indicații... tehnico-tactice în fața cetății Argidava.

Jos: Sub îndrumarea profesorului de educație fizică Lucian Purdea, «cascadorii» exersează scenele de luptă.

Fotografii de: P. ROMOȘAN
A. NEAGU

Ne-am întâlnit zilele trecute pe stradă cu o veche cunoștință, — cu maestrul sportului Dumitru Ghiuzelea.

— Ce-i cu tine, de-ai «imbătrinit» așa de tare? — l-am întrebat cu surprindere.

Într-adevăr, era destul de greu de ghicit. Sub înfățișarea acestui interlocutor cu... barbă se ascundea, de fapt, svelta și rapidă «săgeată» — atât de aplaudată — a echipei de rugbi a României de acum 10 ani. Care să fie explicația unei asemenea... transformări? Ne-a furnizat-o chiar Ghiuzelea...

— Fac parte, împreună cu vechii mei prieteni și colegi de sport Nicolae Răscănescu, Ion Doruțiu, Romeo Făgărășanu, Mircea Sintimbreanu, Constantinescu-Martac, Stavăr Teodorov, Dumitru Crăciun ș.a. precum și cu un grup de studenți de la I.C.F. din echipa de «cascadori» ai

viitorului film «DACII». Pentru a intra mai bine în rol am fost sfătuiți să ne lăsăm... barbă, să arătăm așa cum se purtau strămoșii noștri — dacii.

*

Înarmați cu aceste câteva informații preliminare, ne-am decis să-i urmăm pe protagoniștii-sportivi, chiar pe platourile studioului cinematografic de la Buftea, acolo unde se filmează filmul.

«Antrenorul» echipei — și el o veche cunoștință a iubitorilor de sport — rugbistul Sergiu Nicolaescu, regizorul principal al mult așteptatei coproducții româno-franceze, tocmai dădea câteva indicații... tehnico-tactice în fața cetății Argidava.

Ne-am reamintit cu această ocazie că sportul i-a prilejuit lui Sergiu Nicolaescu nu numai succese

...Winnetou a poposit de astădată la Buftea. Curajosul erou al lui Karl May, întruchipat pe ecran de actorul francez Pierre Brice, turnează în aceste zile alături de interpreții români, în... «Dacia». Cunosându-i din filmele de aventuri în care a jucat, agilitatea și puterea de luptă, nu am rămas surprinși când am aflat că Pierre Brice este un adevărat polisportiv:

— Cred că n-aș fi putut realiza rolurile încredințate, dacă nu dispuneam de o condiție fizică dobândită prin practicarea în decursul anilor, a diferitelor discipline sportive. În armată, fiind marinar, am deprins sporturile nautice. În același timp am făcut călărie, lupte, box. Îmi amintesc că am participat

chiar și la câteva curse de sprint prelungit — la 400 m. Consider că sportul trebuie să fie nelipsit omului zilelor noastre, ajutându-l în primul rînd la formarea unei discipline absolut obligatorii în viață.

Cu regretul că nu a mai văzut-o de multă vreme evoluînd pe teren, Pierre Brice ne mărturisește că este un înfocat susținător al echipei campioane de fotbal Nantes, din Bretonia — regiunea sa natală.

*
...Motor! Clachetă! Generalul roman Severus intră în cetatea lui Decebal... Pierre Brice crează și de astădată, cu statura sa atletică, un personaj care va rămîne în amintirea spectatorilor.

L-am zărit tocmai cînd arunca lanseta, de pe malul lacului din preajma studioului cinematografic. Actorul francez Georges Marchal, și el unul din protagoniștii viitorului film, este un pasionat pescar sportiv. Aceasta însă nu-l împiedică să fie și un prieten apropiat al... animalelor. La Buftea a venit dintr-o expediție pe care a făcut-o împreună cu soția sa — artista Dany Robin — în Africa centrală, într-una din marile rezervații naturale.

— Mi-am verificat încăodată calitățile fizice, — ne spune Georges Marchal — cu prilejul acestei călătorii, unde am fost nevoit să merg pe jos distanțe mari. De altfel, sportul m-a ajutat în întreaga mea carieră. Am practicat multe discipline, dar atenția mi-am îndreptat-o către natașle, scrimă și parașutism. Cu toate că nu am participat în competiții, sportul mi-a adus, alături de succesele profesiei, nenumărate satisfacții personale. Și, pentru că sportul înseamnă sănătate, trebuie să ne bucurăm din plin de binefacerea lui. După părerea mea, frumusețea exercițiului fizic trebuie cultivată în acest spirit, fără să fie viciată de gloria, uneori prea strălucitoare, a performanțelor.

pe gazon, ci și începuturile lui în ale cinematografilor. În filmele documentare «Scoicile n-au vorbit niciodată» și «Lecție la infinit» regizorul — care a fost răsplătit în scurta dar fructuoasă sa carieră cu 13 premii internaționale (se adaugă la șirul realizărilor sale și scurt-metrajele «Memoria transferului» și «Primăvara obișnuită»), a folosit din plin, deprinderile sportive. Înotul pe apă și sub apă, parașutismul, scrima, călăria, rugbiul, luptele l-au ajutat pe Sergiu Nicolaescu să devină un iscusit și un foarte apreciat minuior al aparatului de filmat.

În primul «antract» l-am atacat pe fostul rugbist cu o... grămadă de întrebări specifice.

— Ce v-a determinat să vă alegeți interpreții dintre sportivi?

— În fiecare film istoric cu acțiuni de masă — gen super-producție — există un grup de tineri atleți cu care se filmează prim-planurile în scenele de luptă. E vorba de cei care execută salturile, care încălecă pe cai, sau se înfruntă în bătălii. În limbajul nostru cinematografic ei sînt ceea ce numim «c a s c a d o r i i». Pe aceștia i-am încredințat, pentru «stilizare» foștilor sportivi fruntași Constantin Stelian și Lucian Purdea, maeștri de arme și de luptă.

De altfel, asocierea sportivilor cu eroii filmului nu este întîmplătoare. Studiind istoria epocii, mi-am dat seama că dacii erau sportivi în adevăratul înțeles al cuvîntului, fiind îndrumați de mici spre practicarea exercițiilor fizice. E firesc deci, ca și eu să mă fi orientat în alegerea echipei spre o serie de atleți, care sînt mai apropiați și ca fizionomie și ca însușiri, de eroii filmului. În acest spirit am distribuit în rolurile principale

actori care își petrec o bună parte din timpul liber pe terenurile de sport, cum sînt bunăoară Amza Pelea (Decebal), Mircea Albulescu, M. Sîntimbreanu precum și pe actorii francezi Pierre Brice (generalul roman Severus), Georges Marchal (Fuscus) și Marie José Nat (Meda — fiica lui Decebal).

*
În așteptarea viitoarei premiere cinematografice, le urăm actorilor sportivi multe succese pe... plătoul de filmare. Sperăm că ideea realizatorilor filmului va fi prezentată pe ecran cu «brio» de acei care transformă acum în fața aparatului de filmat sportul în... artă cinematografică.

D. CALLIMACHI
M. PATRICHI

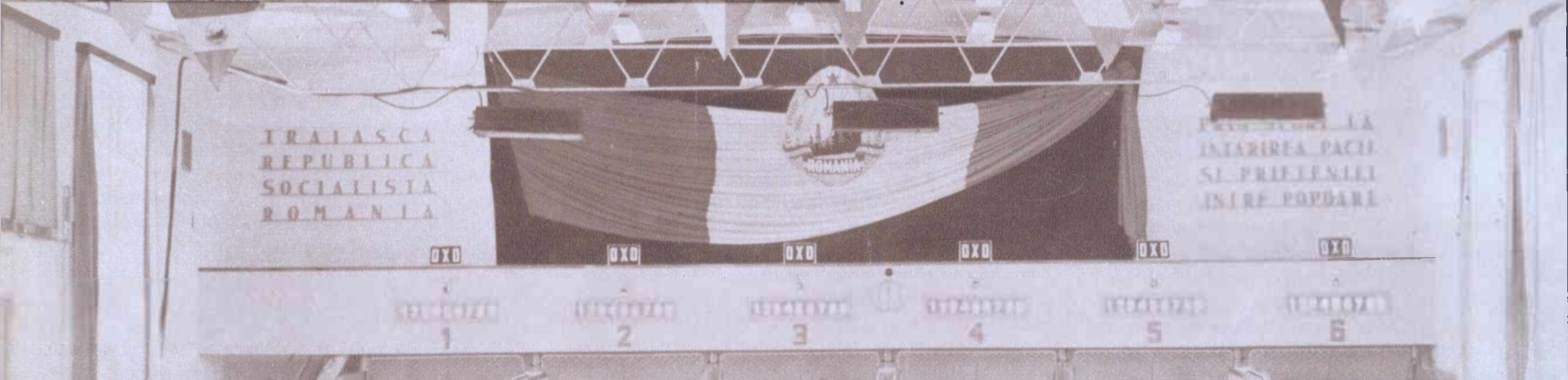
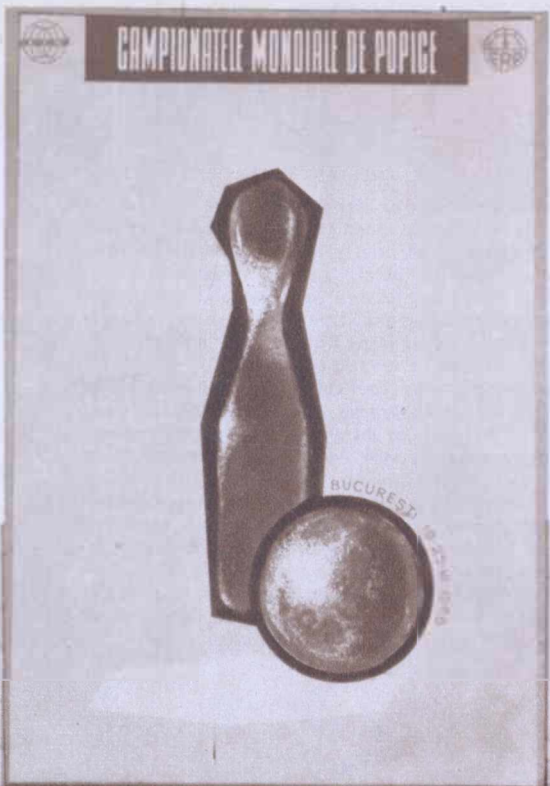
SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05.
Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei, 6 luni—30 lei, 1 an—60 lei.
Publicitate: Agenția de publicitate Editura Știința, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14.15.16.
Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăușean. Corector: Gh. Ranetti.
Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Științei.

ROMÂNIA CAMPIOANĂ MONDIALĂ LA FETE ȘI BĂIEȚI !

Echipele de popice ale României (TINCĂ BALABAN, ELENA LUPESCU, CORNELIA MOLDOVEANU, CRISTA SZOCS, MARGARETA SZEMANI, ELENA TRANDAFIR și MARIA STANCA, la fete și ION MICOROIU, VASILE MANTOIU, PETRE PURJE, CONSTANTIN RĂDULESCU, TIBERIU SZEMANI, CRISTU VÎNĂTORU și D. DUMITRU la băieți) au cucerit titlurile de campioane mondiale la cea de a VI-a ediție a marii întreceri pe care a avut cinstea să o organizeze țara noastră. Iată în fotografiile de mai jos cele două echipe de popice ale României pe podiumul învingătorilor. Ambelor formații le transmitem cele mai calde felicitări. Totodată, îi felicităm pe noii campioni mondiali la perechi P. PURJE și C. RĂDULESCU. (La ora închiderii ediției, campionatele mondiale de popice continuă).

Foto: AUREL NEAGU

SPORT